

Midnattsropet

Nummer 5 • 1981 • Årgång 22 • Pris 4:50

Maranata - Du, vår Herre, kom!

Profetisk kraft och frigjord lovsång

Reportage från påskkonferensen på Gamla Bro i Stockholm

Mitten

INVANDRARE

TEMA I DETTA NUMMER

Gamla Bro har blivit kontaktpunkt för människor från hela världen. Här har många kommit till tro på Kristus. Nu skärper samhället lagstiftningen mot invandrarna. Men...
EVANGELIUM SPRÄNGER ALLA GRÄNSER!

Alltihop började egentligen med en rundresa som jag gjorde genom nio länder i Europa. På något sätt hade jag glidit bort från Gud och åkte bort för att komma ifrån mina personliga problem och få lite överblick över min situation.

— Alltnog, jag kom hem från resan, eller rättare sagt till Sverige där jag tänkte hälsa på Alva Larsson i Jönköping. Henne kände jag sedan många år, men hade inte träffat henne personligen på kanske tio år. Under den tiden hade hon hunnit lämna statskyrkan och var nu med i Maranata. För mig var det lite besynnerligt — jag tyckte att Alva var så förnuftig och hade svårt att föreställa mig henne i den gemenskapen. Jag hade en hel del fördomar om Maranata. De var kanske inte så fast grundade, men en gång för länge sedan hade jag varit med i ett möte och tyckte absolut inte om deras musik som jag tyckte var världslig och ytlig. Sen hade jag hört en del rykten förstås och jag var inte särskilt positivt inställd till Maranata. Eftersom jag dessutom var kyrklig så blev ju skillnaderna ännu större.

— Men när jag kom till Jönköping så var Alva på maranatakonferens i Stockholm. Vi hade skrivit brev och kort till varandra, men de hade gått om varandra på något sätt och Alva hade inte fått mitt brev om att jag tänkte hälsa på henne. Men jag åkte till Stockholm för att träffa Alva och sökte upp en gemensam bekant. Den personen varnade mig på det bestämdaste för Maranata. Men Alva hade åkt tillbaka till Jönköping och där stod jag. Det verkade besvärligt, men så här efteråt förstår jag att det var viktigt för mig och att det därför var så många hinder.

— Senare har jag fått veta att Alva under lång tid bett för mig. Hon hade nöd för mig och just då var jag inne i en svår period och jag förstod att Gud på det sättet visade sin omsorg om mig på ett personligt sätt.

Fanns en storfamilj

— Men det var inte slut med det. I Småland fanns en storfamilj och en dag kom Peter Ögren och Bertil Fredriksson hem till Alva och hälsade på. De inbjöd mig till ett möte som de skulle ha i Gnosjö.

— Det var särskilt en sak som Peter yttrade som jag funderade mycket på: "Vi kommer nog att ses många gånger i fortsättningen", sa han. Hur skulle det

Nu undervisar Ritva igen men i Maranatas storfamiljer!

Intervju: Ulla Näsholm

Foto: Per Arne Imsen

INVANDRARE

Under mer än 18 år var Ritva lärare i Finland. Hon hörde hemma i statskyrkan och saknade kunskap om dop, andedop och efterföljelse. Men Maranata kom i Ritvas väg och budskapet om Jesu totala herravälde slog ned som en bomb och förändrade hennes liv totalt.

Att bryta upp för att följa Jesus blev hennes högsta önskan. Och det skulle ske radikalt. Så blev det till att göra sig av med hemmet, ge bort alla ägodelar och flytta in i storfamilj i Sverige. Första steget på den nya vägen: dopet till Kristus. Sedan följde fler rika erfarenheter och många frågor att ta under omprövning.

— Men mitt beslut fattade jag efter noggrann prövning och utifrån en egen inre övertygelse, det var ingen känsloberusning eller något ungdomligt övermod som drev mig, berättar 46-åriga Ritva för MR:s Ulla Näsholm.

gå till — jag skulle bara vara några dagar i Småland, sedan skulle jag hem till Finland igen. Men jag följde med på mötet i Gnosjö. Det som slog mig var den glädje och det liv som fanns där.

— *Du var frälst tidigare, blev du det i statskyrkan?*

— Ja, det är nitton år sedan och det var i en grupp som tillhörde statskyrkan i Finland. Det är nog skillnad på det andliga klimatet i Finland och Sverige — för mig verkar kyrkan och kanske också andra församlingar mera levande och har ett större allvar i Finland.

Något måste hända

— Men jag hade glidit bort från Gud genom olydnad och var ganska olycklig. Och sedan jag varit på mötet i Gnosjö och att efter det komma tillbaka till tomheten jag levde i, det kunde jag bara inte. Något måste hända. På något sätt hade jag ett hopp om att Gud skulle möta mig på nytt igen. Visserligen åkte jag till Stockholm för att återvända till Finland men... Jag åkte faktiskt tillbaka till Gnosjö igen. Där stannade jag en vecka och hjälpte till. Senare följde jag med till konferensen i Latorp 1979. Där lyssnade och lyssnade jag och tyckte att varje ord var till mig.

— *Där döptes du också, vad betydde det för dig!*

— Jag kände att jag måste lyda Gud. Utan att fråga eller samtala med någon tog jag det beslutet. Men nog har jag förut ibland också undrat lite över det där med dopet och haft svårt att förstå en del bibelställen där man ju inte alls fick intrycket av att det gällde att döpa små barn utan människor som redan kommit till tro.

— Men i det här skedet hade jag bara två saker klart för mig. Det gällde att följa Jesus och han hade verkligen banat en väg för mig, även om jag då inte såg den så klart eller förstod den. Inte heller förstod jag riktigt betydelsen av dopet, men det var ett steg jag fick ta i tro.

— Omedelbart efter dopet gick jag ur statskyrkan, det var helt självklart för mig.

— *Sen flyttade du till storfamiljen — hur beslutade du dig för ett så'nt steg?*

— Jag visste att jag måste bryta upp och i Gnosjö hade de bett till Gud om en lärare. Då var det naturligt för mig att gå in i den tjänsten. Sen flyttade vi till Storå. Och det måste jag säga att första halvåret i storfamilj var fruktansvärt. Det hade

att göra med att jag under tre år inte kunnat sova utan sömntabletter. Gud hade talat till mig om att han skulle hela mig och jag kastade medicinen i tro. Varje natt sov jag högst tre timmar — det var en hemsk period.

Syskonen bad

— Så småningom blev jag bättre och till slut var jag helt återställd. Jag hade inre problem som jag brottades med och de var nog från början upphovet till sömnlösheten, man jag fick uppleva helbräddagörelse. Det påtagliga undret skedde i en skolkonferens som vi hade i Mörlunda. Då fick jag uppleva att det andliga livet förnyades och något tungt liksom lyftes bort ifrån mig när syskonen bad för mig. Det som gjorde starkt intryck på mig var också syskonens kärlek som strömmade emot mig.

— Så sakta började jag förstå mer och mer av budskapet. Visst fick jag tänka om på alla områden, men det är ju en ständig kamp för att gå vidare.

— *Du kommer från Finland, upplever du dig som invandrade?*

— Jag kommer från trakten av Tavastehus, ett helt finskt område. Men jag har aldrig upplevt eller känt mig som invandrade i Sverige. Jag tror inte att det är så mellan de nordiska länderna — vi är ju ganska besläktade och jag har aldrig mött några problem.

Folk härmar.

— Men det kan ju också bero på att jag talar svenska obehindrat. De enda gångerna jag påminns om att jag inte är från Sverige är när folk härmar min dialekt eller att barnen tycker "att jag pratar så konstigt". Och varför skulle jag förresten känna mig främmande när jag befinner mig bland syskon?

— *Du arbetade som lärare i Finland? Vilken slags lärartjänst hade du?*

— Mina ämnen var språk. Först hade jag tyska och svenska. Senare gjorde man om skolprogrammet och utbildningen och då min kompetens inte räckte började jag studera engelska vid universitetet för att kunna undervisa.

— Jag bodde i landsorten, det var en väldigt religiös plats. Med religiös menar jag här något positivt. Det kanske var en av orsakerna till att jag också började läsa religionskunskap. Kursen var uppdelad på fyra avdelningar: exegetik, religions-

kunskap, religionspsykologi och dogmatik. Vissa av föreläsningarna hade vi gemensamt med blivande präster, men vår utbildning var ett slags sammanfattning av det som de fick lära sig och hade kanske inte precis samma inriktning.

— I alla fall måste jag säga att det var fruktansvärt. Det var först och främst ganska ensidiga uppfattningar som kom fram. Vi hade en ung professor i exegetik. Han kom från den liberala skolan och förklarade att bibeln var full av myter och att mycket var lånat från andra religioner. Någon påpekade att det fanns andra som hade en annan och avvikande syn än den han förfäktade och undrade varför det inte fundamentalismen togs upp. Det viftades bort och vi fick aldrig någon känsla att det där med objektivitet var särskilt viktigt.

Fick sin tro sönder-smulad

— Jag såg en troende pojke på kursen som fick sin tro helt söndersmulad och efter examen var han så förvirrad att han inte visste vad han skulle tro på.

— Det som höll mig uppe var att jag som motvikt läste några böcker av teol. dr. *Uuris Saarnivaara* där han tog upp ungefär

samma frågor som vid universitetet, men med bibeln som grund. Också professor *Aapeli Saarisalo*s bibeltrogna böcker och bibelstudier var mig till stor hjälp under den här tiden.

— Vi fick nämligen lära oss att Jesus var sin tids barn och han kunde ju inte förstå att det inte fanns onda andemakter utan att det handlade om sinner-sjukdom. För övrigt var alla religioner likvärdiga... Vid examen skrev jag samvetsgrant upp det vi fått lära oss och redogjorde för det. Men så tillade jag: *BIBELN* säger... Och man godtog mina utläggningar och betyget var mer än godkänt....

— *Du kom ju från statskyrklig miljö och direkt till Maranata. Det är ju ett stort kliv. Hur gick det till?*

— Som jag sa förut så visste jag att det gällde att bryta upp. I det sammanhang jag kom från hade jag inte fått någon undervisning om att ta avstånd från världen. Allt detta gjorde att jag stagnerade. När jag då mötte Maranata så var det som att få ett paket, man fick *hela* innehållet och kunde inte sortera ut vissa bitar.

Gav bort det mesta

— Men om jag ska börja från början så var det så här. Innan jag kom till Småland för att stanna där så gav jag bort det jag ägde, bröt upp från mitt hem och från mina vänner. Till och med mina pengar gav jag bort så jag bara hade så mycket att jag kunde ta mig till Gnosjö.

— Det som var svårast att göra sig av med var böckerna. Jag hade många och dyrbara böcker, men jag kände att jag måste göra mig av med dem — de hade på något sätt blivit avgudar för mig. Mina vänner fick plocka vad de ville ha och resten skänkte jag till pingstkyrkan.

— Ja, kläder var också en sak som jag tyckte om och det måste jag bli fri från och därför gav jag bort det mesta. Först och främst gav jag bort det jag tyckte bäst om.

— En annan sak gjorde jag också som nog många tycker är överdrivet, men för mig var det nödvändigt för att bränna alla broar bakåt. Jag rev sönder mina akademiska betyg och slängde min studentmössa... Besluten att handla på det här sätt var inte en impulshandling utan helt genomtänkt. Jag tyckte också att jag genom mitt handlande fick uppleva ett nytt slag av självständighet, därför

forts. sid. 20

Bo Höglander:

Vi måste hävda bibelns människosyn

Främlings- och utlänningshat, såsom det tar sig uttryck i vårt land i dag är ingen ny historisk företeelse. Samma dystra företeelse möter oss i historien i andra kulturstater och mäktiga världsriken som föregått vår västerländska och svenska kultur. Jämsides med den livliga handeln, den berömda litteraturen, den välorganiserade förvaltningen och den blomstrande kulturen möter vi alltid föraktet för de svaga, de försvarslösa och "främlingarna". Vi ser spår av blodiga krig, förödmjukande slavhandel, maktmissbruk, korruption och förtryck.

I den forna stormakten Egypten handlade man slående lika vad som i dag är fallet i Sverige 1981. Sättet att tala i nationalekonomiska och politiska termer känns genast igen:

"Se, Israels barns folk är oss för stort och mäktigt. Vålan, låt oss då gå klokt tillväga med dem; eljest kunde de ännu mer föröka sig, och om ett krig komme på, kunde de förena sig med våra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga bort ur landet."

Alltså satte man arbetsfogdar över dem och förtryckte dem med trälarbeten. Och de måste bygga åt Farao förrädsstäder, Pitom och Raamses." (2 Mos. 1:10-11).

Minoriteterna måste kontrolleras och fick absolut inte utgöra ett hot mot den tryggade ordningen. Det härskande folket gick inte med på att känna sig hotat. Och då det inte längre ansågs tillräckligt med arbetsmarknadspolitiska åtgärder var man redo att ta till mer raffinerade metoder:

"Och konungen i Egypten talade till de hebreiska kvinnorna som hjälpte barnaföderskorna, han sade: 'När i förlösen de hebreiska kvinnorna, så sen efter, då de föda; om det är ett gossebarn, så döden det; är det ett flickebarn, så må det leva'". (2 Mos. 1:16).

De svaga, försvarslösa är de första som drabbas då människovärdet devalveras som en naturlig konsekvens av ett krasst nyttotänkande. Man är betydelsefull för vad man gör, inte för vad man är. Människovärdet bestäms nästan i termer av produktivitet och lönsamhetstänkande. Så kommer dekret och lagar vilka utgör direkta symptom på denna människosyn, syn på medborgare och medmänniskor, då liksom nu. Det allmänna bästa får ligga som grund för viktiga beslut som fattas på hög nivå och många gånger berörs skaror av människor och deras framtid. Det är då det gäller att äga klarsyn och civilkurage att stå emot trycket från allmän opinion och myndigheter som mist sin förankring i det som ger människan hennes rätta värde.

"Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom konungen i Egypten hade sagt till dem, utan lät barnen leva." (2 Mos. 1:17).

När överheten tar sig själv rätten att godtyckligt avgöra vem som skall leva och vem som ska dö, vem som är nyttig,

och vem som inte är det, vem som får stanna och vem som inte får det, är det dags för gudfruktiga människor att lyda Gud mer än människor! Parallellen mellan de gudfruktiga barnmorskorna i det forna Egypten och de djärva nunnorna i Alsike kloster som nyligen vågade gömma jagade utlännningar dyker instinktivt upp i sinnet.

"De fruktade Gud — och gjorde icke såsom konungen hade sagt".

"Då bjöd Farao allt sitt folk och sade: 'Alla nyfödda gossebarn skolen i kasta i Nilfloden, men alla flickebarn mån i låta leva'".

Säkerligen var det inte förenat med några större svårigheter eller skrupler ifrån ämbetsmannakårens och den välorganiserade, centralstyrda förvaltningens sida att snabbt och effektivt verkställa denna "nya lag". Vi lyder ju bara order" var nog då som nu ett helt tillfredsställande argument för mer eller mindre avsjälade tjänstemäns samveten, redan vana att mutas. Kanske uttalade sig någon av Faraos undersåtar ungefär som den kvinnliga polisman som intervjuades i TV för lite sedan, då en gråtande assyrisk-syriansk pojke skulle förpassas ur riket:

"Jag kan inte ta hänsyn till några känslor — jag handlar inte som privatperson, utan som tjänsteman."

Ska man kunna verkställa liknande order krävs det nog just en sådan inställning. Alla känslor, all mänsklighet, allt medlidande, ja, helt enkelt alla människor måste hållas på betryggande distans. Något tal om moraliska eller etiska bedömningar kan det inte bli frågan om, mycket mindre andliga. "Vi kan inte ta hänsyn till varje enskilt fall". En tjänsteman ska enbart verkställa order eller handla troget efter lagens och paragrafens bokstav. Det gäller poliser, lärare, sjuksköterskor, läkare, psykologer...

Här måste en kristen givetvis vara vaken och inse sin primära funktion. Inte endast funktion, men även identitet. Han är i första hand kristen, i andra hand lärare, studerande o s v. I första hand vittne, i andra hand yrkesmänniska. Inte en arbetare eller tjänsteman som har en "kristen tro", mer eller mindre i det tysta, oförargligt. Han är kristen. En kristen, som råkar vara lärare — om det nu är möjligt att vittna om Jesus Kristus och förbli i lärartjänsten. En kristen, som råkar vara sjuksköterska och därför vägrar tjänstgöra i samband med aborter, som råkar vara lagerarbetare, kassörska, företagare... Men först kristen.

□ □ □

Idag tycks det dock som om många kristna kompromissar och viker i fråga om sin kallelse och låter yrkesrollen gå före tron och efterföljelsen. Folke Edsmyr, inflytelserik kristen läkare, lär i ett föredrag i Stockholms närradio ha uppmanat sina kolleger att inte bedja för sjuka patienter i behandlingsrummet, på arbetstid, då det finns så rikligt med tillfällen att göra detta i andra sammanhang, menade han. Det är kristna som faller sådana yttranden som etablissemang vill ha...

Men tillbaka till behandlingen av främlingen, eller som vi säger i dag — utlänningen, invandrar. Situationen bär i flera hänseenden paralleller till det forna Egypten. Om man har för ögonen den glidning som ägt rum de senaste decennierna i synen på rättsväsendet och dess förhållanden till den enskilda individen, kan man lättare förstå situationen. Förr var bibeln och Guds lag den självklara grunden för alla mänskliga lagar hos oss. Gud och hans lag fanns där som en absolut klippta, vilken alla normer och värderingar kunde vila och kor-

forts. sid. 20

Midnattsropet

Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08 / 23 52 30 • Postgiro 57 16 20-4

Utkommer med 16 nr om året.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 60:-, Halvår 32:-, Kvartal 17:-. Lösnummer 4:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang", d v s prenumerationen gäller tills uppsägning sker.

Meddelanden om adressändring måste göras

senast tre veckor innan den skall träda i kraft, och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens expedition eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

Tryck: Pilgrims-Tryck, Bromma 1981

Vad säger

Bibeln om

främlingen?

Text: Gunno Andersson

Bibeln talar ofta om "främlingen". Israels folk förmanades ständigt till att behandla honom väl. Varje år påmindes israeliterna vid lövhyddohögtiden om främlingens villkor. Israels barn hade själva en gång levt som främlingar i främmande land. Den som behandlade främlingen illa skulle Gud själv vedergälla.

□ Hebreiskan har tre olika uttryck för begreppet främling. Det första möter vi i 2 Mos. 12:43-48. I svenska bibeln heter det i v. 43 "utlänningen", v. 45 "inhyssesmannen" och i v. 48 "främlingen". "Utlänning", (hebr. *nákri*) 5 Mos. 15:13, 23:20 (17:15), betecknar en person som tillfälligtvis uppehåller sig i landet.

Utlänningen fick inte delta i det israelitiska livet, vad gällde påskkalammsfirandet, men fick offra åt Israels Gud (2 Mos. 12:43, 3 Mos. 27:15). Ekonomiskt drabbades så utlänningen, därigenom att av honom kunde man utkräva ränta (5 Mos. 23:20), vilket man *inte* gjorde av varandra. Friårets bestämmelse om efterskänkande av skuld gällde inte heller utlänningen. (5 Mos. 15:1-3). Politiskt var utlänningen "död", eftersom han inte fick inneha någon ledande post i det israelitiska samhället (5 Mos. 17:15). Men utlänningen var ett böneämne för israeliten, som önskade utlänningen delaktighet i tillbedjan av Herren Gud.

Inhyssesmannen

Det andra uttrycket "inhyssesmannen", (torab), innebär "en som bor bredvid", m.a.o. en som bor i en stat, ett land, utan att äga medborgarrätt eller en som bor i ett hus utan att tillhöra familjen eller släkten. Inhyssesmannen var egentligen en utlänning som var *inneboende* hos israelitiska vänner och hade alltså vistats i en lång tid i landet men ändå inte permanent. Samma regler gällde för inhyssesmannen som för utlänningen. I tex 3 Mos. 25:45 läser vi att inhyssesmannens barn kunde köpas till träl och de frigavs inte vid jubelåret (vart 50:e år).

Det tredje och det vanligaste uttrycket är "främling" (hebr. *ger*), som betecknar en avkomling från något utländskt folk, som permanent är bosatt i landet. Det gällde inte bara enskilda individer utan kunde vara hela stammar, t.ex. Jos. 9 angående gibeoniterna eller 1 Kon. 9:10-11 angående kvarlevan av kananeiska stammar.

Främlingen

För främlingen, den i landet permanent bosatte personen, gällde andra bestämmelser än för

inhyssesmannen och utlänningen.

Den inställning som Gud själv gav uttryck för på flertalet ställen till främlingen är mycket positiva. I 5 Mos. 10:18 står det att Gud älskar främlingen och låter honom få del av välsignelserna, såsom mat och kläder, ty främlingen står under Guds hägn (Ps. 146:9). För att uppleva Guds välbehag ställs en rätt behandling av främlingar upp såsom ett villkor, och det kan inte ersättas av t.ex. offer och andra kultiska handlingar (se Jes. 7:4-6).

Våld och orätt mot främlingen medför Guds dom, ty Herren som är hela jordens domare ingriper själv mot den eller det land som försvändar sig på denna punkt. Man skulle kunna gå så långt som att säga, att behandlingen av främlingen är inför Gud en säker värdemätare på folkets moraliska nivå.

Jämställd

För Israel var det oerhört nödvändigt att de aldrig glömde bort att de själva varit främlingar i Egypten (se 3 Mos. 19:33, 5 Mos. 10:19). Dessutom skulle Gud enligt vedergällningens lag behandla Israel på samma sätt

som de behandlat främlingen hos sig (5 Mos. 22:21).

Religiöst var främlingen jämställd med folket om han dyrkade Israels Gud och lät omskära sig. Dekalogen (tio Guds bud) gällde för honom. Han fick delta i påskfirandet (2 Mos. 12:48). Ceremonilagens plikter och förmåner gällde för honom, men han fick äta kött av förkvävda djur, vilket var förbjudet för israeliten. De religiösa bestämmelserna angående förbud mot avguderi, smädelse av Herrens namn, sabbatsdagens helgd och liknande gällde också främlingen, som också hade tillgång till lagens föreläsande och undervisning och därmed också de moraliska lagarnas giltighet. I många utom-israelitiska stater var främlingen i *juridiskt* avseende rättslös, men i Israel förbjöds förvrängning av hans rätt (5 Mos. 24:17). Guds krav på Israel var en fullständig opartiskhet och redlighet i behandlingen av främlingen. T.o.m. fristaden stod öppen för främlingen.

I Israel kom främlingen i en annan ställning i *ekonomiskt* avseende än israeliten. Främlingen kunde ju inte äga eller

förvärva någon arvsbesittning (mark) till följd av sabbatsårets (det 7:e) bestämmelser. Hade främlingen sålt sig till träl blev han *inte* fri vid jubelårets inbrott, men om främlingen hade en israelitisk träl, var han tvungen att frige denne (3 Mos. 25). Om en främling blev rik av någon anledning och köpte sig träl av Israels barn, så hade trälen, eller hans släkt eller någon annan av Israels barn rätt att köpa honom, och detta enligt vissa bestämmelser (se 3 Mos. 25:47-55).

Församlingen

Men den *vanliga situationen* för främlingen var dock fattigdom, och detta av naturliga skäl. Han jämställdes oftast med änkan, den faderlöse och den fattige (3 Mos. 19:10, 5 Mos. 16:11).

Lagen föreskriver därför en *kärleksfull* behandling av främlingen genom att man skulle bevisa omsorg om honom, ge honom mat och kläder. Dessutom skulle man lämna efterskörden av åker, vingårdar och olivträd åt den fattige och främlingen. Främlingen skulle tillåtas njuta av allt landets goda. (5 Mos. 26:11-13).

Detta är vad Gud ville att Israels barn skulle iakttaga och handla efter. Israels barn avföll ifrån dessa gudomliga regler genom att överbetona renheten i sina förpliktelser mot Gud. Det resulterade i förakt för och uteslutning av allt utom det egna folkets ställning.

Jesus tar upp och identifierar sig med främlingen, enligt Matt. 25:31-46 och ger därigenom vägledning om Gudsrikets principer, som naturligtvis *inte* är annorlunda idag. I församlingen vill Gud synliggöra Gudsrikets principer till ett vittnesbörd för folken. Församlingen har en särställning p.g.a. att den har delaktiggjorts av gudomlig natur och uppfyllts av Guds ande och liv.

Samtidigt som församlingen står i begrepp att förkroppsliga Gudsrikets principer kommer den i konflikt med sin omgivning, både i stat och kyrka, p.g.a. deras korrupta och omänskliga syn på människan och då främlingen, den svage, i första hand.

Guds tankar om och vilja med människan har inte förändrats! Amen!

Försoningsverket

**Predikan av
ARNE IMSEN**

är fullbordat!

□ Korset — det är ingen ny börda ovanpå andra bördor. Korset är en hävstångsarm som lyfter. Det är en Guds kraft — inte till att förtrycka, inte till att förstöra — men till att frälsa. Korset talar på sitt mycket dramatiska sätt om syndens verklighet. Det uppenbarar satans planer och avsikter att till varje pris utrota och likvidera allt gudomligt liv från de egna territorier — i varje fall det han menar vara hans territorier.

Korset vittnar om i vilken utsträckning satan lyckats bedra och paralysera, förtrolla och förhäxa mänskligheten, den mänsklighet som lojalt ställer upp på hans sida, gör satan till gud och förklarar Gud vara satan. Korset talar om ondska i alla dess dimensioner. Det talar både om den personliga individuella och om den kollektiva ondska. Det talar om människans totala belägenhet och hennes oförmåga att välja och välja rätt. Då människan står i valet och måste fatta sitt beslut — beslut som är ödesdigert för henne — ropar hon i extas och psykotiskt rus: "Ge oss Barabbas lös! Men korsfäst den!"

Det är ett avslöjande val.

Vad korset talar om är det vi egentligen helst av allt vill blunda för, gå förbi och glömma. Den som har fått sin dödsdom utmätt, samma dom som Jesus var dömd till, och står inför straffets verkställande, kan inte räkna med några sympatier. Ingen finner behag i den förfärliga korsdöden.

Nödvändig kapitulation

O, om vi kunde leva fram vårt liv mjukt och komfortabelt ifrån vagga och till grav utan att påminnas av sådana ting som synd, skuld, sjukdom och död! Att otacksamhet, upproriskhet och rebelliskhet är synd, förstår vi. Ändå är det mest problematiska och svåraste för människan i hennes situation att förstå, det som profeten Johannes sade: "Han kom till sitt eget, men hans egna togo icke emot honom".

Korset uppenbarar för oss just vad synden egentligen är. Det stora problemet för människan är att hon inte tar emot ...

Ingen människa kan åstadkomma sin egen frälsning. Ingen kan konstruera och

Då Jesus på korset utropade: "Det är fullbordat", var det inte på sina egna synder han tänkte utan på alla de synder som hade blivit begångna allt ifrån Adam till slutet. Hans rop betydde att hela mänsklighetens skuldregister hade utplånats. Dörren var öppen till frihet, sann frihet, personlig frihet. Människan kunde gå ut under totalt nya livsbetingelser. Allt gav han oss som en fri gåva.

bygga upp en egen frälsningsgrund och därigenom nå himmelen. Frälsningen handlar med andra ord aldrig om prestationer eller paragrafer. Den handlar om ett enkelt mottagande. Det är detta som tycks vara så svårt.

Att bekänna att man behöver — i det ligger en kapitulation. Tänk om man bara kunde bli frälst utan förödmjukelse! Men det kan man inte. Om man bara kunde bli frälst utan bekännelse! Men det kan man inte. Människans beteenden och attityder vittnar bara om en enda sak — nämligen människans kompletta oduglighet.

O, att vi kunde erkänna vår situation och öppet deklarerat: "Jag kapitulerar inför sanningen. Jag behöver Guds hjälp".

Människan kan inte frälsa sig själv. Varför? Det saknas resurser. Människan har varken moraliska eller religiösa möjligheter. Hon kan visserligen förbättra sådant i sitt liv som gör att hon ser hyggligare och trevligare ut, lära sig vissa umgängesformer och uppträda på ett mer bildat sätt. Hon kan bättra på sin ekonomi, ordna sina sociala förhållanden, öka sin bildning och sin intellektuella kapacitet. Men hon kan aldrig frälsa sig själv.

Det är fullbordat

När Jesus anlände till Jerusalem red han in i staden sittande på en åsna. Konungarnas Konung kom ridande på en åsna! Se på dem som följde honom, se på hans hov! Se, Konungarnas Konung, följd av en skara fiskare från Galliléa!

Det fanns inget storslaget i hans inträde, inget som tilltalade, hägrade och fång-

ade sinnena. Det var nämligen inte den yttre inramningen av hans ankomst som var viktig. Det var inte vad han representerade av prål, yttre grannlåt och mänskliga erkännanden som var intressant. Frågan gällde vem Jesus var.

Vi hörde nyligen talas om en rymdfarkost som lyfte från Cape Canaveral, kretsade omkring jorden ett antal varv och sedan landade.

När Jesus red in i Jerusalem gjorde han det på palmsöndagen med några fiskare i sitt följe. Ett par tusen år efteråt, en annan palmsöndag, för två män runt jorden i en farkost ute i rymden. Det är som om en evighet skulle vara befäst mellan de två händelserna.

Jesus for in till Jerusalem och åstadkom inte bara en yttlig revolution eller ett tumult i folkhavet. Han drog in i Jerusalem för att erövra — icke nya planeter, icke tekniska eller andra områden — men för att erövra människor och befria mänskligheten inifrån — från det helvete hon själv varit med om att skapa.

Hur skulle då mänskligheten befrias? Det skulle i varje fall inte ske genom rymdfärder till andra planeter. Befrielsen skulle ske genom korsets kraft! Det var därför korset måste resas. Det var korset som bar människans förnedring, synd och skam. Jesus hängdes upp på förbannelsens trä, observera uttrycket "förbannelsens trä". Där utbrast han: "Det är fullbordat!"

Vad var fullbordat? I det ögonblick Jesus dog fick allt sitt slutliga och eviga svar. Det bästa och förnämsta, det största och dyrbaraste som någonsin hänt, inträff-

fade i det ögonblick då frälsningsverket fullbordades. Då förvandlades det som var en förbannelse till en välsignelse. Jesus dog för att vi skulle få leva. Han dog för våra synders skull. Genom sitt döds lidande erlade han hela betalningen för vår skuld genom sitt eget blod. Så gav han också kvittot på att skulden var betald genom sin uppståndelse.

"Det är fullbordat!" ropade han ut. Det var inte ett tomt rop i ett intet, utan ett rop som fullständigt förändrade tiden. Det öppnade en dörr ut ur tiden in i evigheten och gav oss frälsning, hälsa och evigt liv.

Fängelset

Vi vet hur det var på Jesu tid. Den mänskliga som kvalificerat sig rättsligt ingripande fördes fram inför domstol. När straffet var utmätt och domen skulle gå i verkställighet fördes fången bort till fängelset. På dörren till hans fängelsecell spikade man upp hela hans skuldregister och hela hans personalia. Där stod allt om vem han var, från vilket hem och ur vilken miljö han kom och under vilka förhållanden han hade levt. Hela fångens akt fanns uppspikad på dörren.

Men på dörren fanns inte bara fångens personalia och hela hans brottsregister ända ifrån allra första början angivet. På akten stod också straffet som var utmätt. Så sattes han in där och började avtjäna sitt straff.

När straffet var sonat och sista dagen var inne, hände så något. Då anlände de myndigheter som hade makt att öppna fängelset, och på fångens dörr rakt över hela registret skrev man: "Det är fullbordat!"

Då fången fick brottsakten, där det stod "Det är fullbordat", i sina händer gick han ut ur fängelset — fri. Ingen kunde få honom tillbaka.

Ny frihet

Då Jesus på korset utropade "Det är fullbordat", var det inte på sina egna synden han tänkte utan på alla de synden som blivit begångna allt ifrån Adam till slutet. Hans rop betydde att hela mänsklighetens skuldregister hade utplånats. Dörren var öppen till frihet, sann frihet, personlig frihet. Människan kunde gå ut under totalt nya livsbetingelser. Allt gav han oss som en fri gåva.

När vår vandringsdag är slut, får vi gå att möta Jesus och den plats där synd, sjukdom och död aldrig mer når. Det är därför så oändligt betydelsefullt, sett ur tidens och evighetens synpunkt, att vi tar emot Jesus i tro, åkallar hans namn, låter oss döpas till Kristus, förenas med honom i hans död, blir uppfyllda av den helige Ande och börjar vandra i ett nytt väsende, i liv. Herren kallar oss och förmanar: "Låten försona eder med Gud!"

Ta emot denna frälsning! Vet att försoningsverket är fullbordat. Vägen är öppen till den nya friheten och gemenskapen genom det förbund som först upprättas i själva dopet och sedan konfirmeras i andedopet. Låt oss uppfyllas av den helige Ande, så vi kan bli bärare av Andens gåvor och tjäna Gud i Andens väsende, i liv!

LANDET RUNT

Lokalradio i Malmö

□□□ Frid lyssnare! Den något ovanliga inledningen på ett lokalradioprogram kunde malmöborna höra förra veckan. Det var nämligen journalisten och medarbetaren på Radio Malmöhus, Carin Stålnacke, som tillsammans med tekniker och studioutrustning var på besök hos storfamiljen i Malmö. Resultatet blev tämligen unikt. En fyrtiofem minuters lång direktsändning fylld av levande maranatasång och provokativ förkunsel, ljud ut över Skåne.

Intervjun och samtalet i programmet kom givetvis till stor del att handla om hemundervisningen och den så omtalade agan. Jakob, yngste programdeltagare med sina sju år, svarade ja på frågan om aga gjorde ont men ville inte ytterligare uttala sig. Hans Brynte, ledare för arbetet i Malmö och med tydliga spår av mjöl på kläderna från nattens bak i egna bageriet, berättade om arbetsfördelningen mellan systrar och bröder.

Arne Imsen nedrest från Stockholm blev som vanligt huvudperson med från samhällskritik och utläggning om ett väckelsefolks uppgift.

När lokalradios programtid var slut tog Radio Maranata över i Närradion. Med sammanlagt fyra timmars extra direktsändning irriterade, väckte och vägledde man malmöborna genom evangelii budskap med dess kallelse och konsekvenser.

Tidningen Arbetet meddelade till slut informativt skadeglatt att många lyssnare hört av sig och klagat över att Arne Imsens och Maranatas budskap får nå ut till så många oemotsagt!

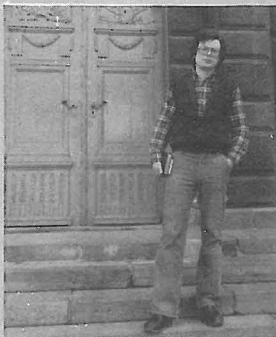
Rättegång i Gävle

□□□ För nästan exakt ett år sedan hölls en maranatakonferens i Gävle. Under konferens gång genomfördes en demonstration och protestaktion i stadens systembolag mot spriten och statens langning med polisinsatser och upprörda tidningsskriverier som följd.

Nu ett år senare fick händelsen sitt rättsliga efterspel. Per-Arne Imsen kallades till tingsrätten i Gävle anklagad

för ohörsamhet mot polisman. Troligtvis spelade efternamnet en betydande roll när just Per-Arne blev kallad bland de andra demonstranterna.

I en fullsatt tingssal av nyfikna, journalister och skolungdomar fick Per-Arne tillfälle att redogöra för sin övertygelse och läsa ur den medtagna bibeln. Effekten på lyssarna i publiken var märkbar.

Per-Arne Imsen utanför Gävle Tingsrätt.

Åklagaren yrkade på bötesstraff medan advokaten pekade på det ologiska i att Imsen skulle ha hört polisens uppmaning om att lämna lokalen där han stod längst bak i sånggruppen, när expedienterna på andra sidan lokalen inte hörde kundernas önskemål över disken utan tvingades tillkalla polis.

Domen som föll den 5 maj blev 50 dagsböter å 5:- för "Ohörsamhet mot ordningsmakten".

Gävle lokalpress vinklade målet på sin förstasida så här: "Imsen prisade GUD i fel lokal"

Debatt i Sundbyberg

□□□ "Skolan får inte ta ställning utan ska presentera olika religioner och livsåskådningar för eleverna — sedan får de själva ta ställning..." Resonemanget känns nog igen. Vi lever i pluralismens tidsålder och i skolan förkroppsligas detta synsätt tydligt.

Det fick MR erfara häromveckan, då Maranata inbjödits att medverka i en sk paneldebatt på elevernas eget initiativ vid Sundbybergs gymnasium. Ett flertal samfund och rörelser fanns också representerade: Baptistsamfundet, Mormonerna, Jehovas vittnen, Kärlekens familj, Svenska kyrkan. Pingströrelsen företrädades av Pastor Stanley Sjöberg och för

Maranatas räkning fanns Bo Högländer på plats. Scientologikyrkan var representerad, trots att den inte räknar sig som en kristen sammanslutning.

Någon debatt i egentlig mening gavs dock aldrig tillfälle till av det enkla skälet att tiden var begränsad och deltagarna så pass många. På några korta minuter skulle deltagare presentera sig själv och sitt "samfund".

Tre huvudfrågor

Tre huvudfrågor stod på programmet: guds bilden, förhållandet till samhället och frågan huruvida människan har möjlighet att själv påverka sin samtid och sin framtid.

När samtliga trossamfund svarat i tur och ordning på så kort tid som möjligt (max 3 minuter, på förslag av bl a Pastor Stanley Sjöberg) blev det tid över för eleverna att ställa ytterligare frågor.

Frågor om himmel och helvete, död, liv och människosyn riktades till de olika deltagarna. Representanten från Kärlekens familj (f.d. Guds barn) fick tillfälle att försvara utövat av aga i den kristna barnuppfostran.

Frågan om dopet kom upp, varvid Bo Högländer, till vilken frågan riktades, passade på att nämna om Kyrkans bibelstridiga dopssyn. Svenska kyrkans närvarande företrädare, en sundbybergspräst, förnekade detta på det bestämdaste. Dopet har inte endast med egennamnet att skaffa, bemötte han Bo Högländer, utan "det är en helig och betydelsefull handling där Kyrkan vill visa att Gud söker människan innan hon ens är medveten", påstod han.

Replik

Något tillfälle till ytterligare replik av Bo Högländer gavs ej, med motiveringen att man inte ville ha "någon intern dopdebatt". Därtill gav också Pastor Stanley Sjöberg sitt hörbara moraliska stöd, då han påpassligt placerat sig bredvid den lärare som tjänstgjorde som ordförande.

Tydligt är att de väckelsekristnas uppgift inte består i att medverka i debatter och diskussioner på förenings-sveriges villkor, utan fastmer i förkunsel, proklamation, protest, predikan och överbevisning! Det budskap som inte är någon människolära, utan fastmer ett evangelium som är Guds kraft till frälsning för var och en som tror, diskuteras inte fram utan presenteras som sanningen med stort S — sedan får människan själv ta ställning...

Najib kom till Sverige

Jag blev frälst ge

□ Musiken var Najibs stora intresse. I Marocko spelade han trummor i flera olika band. Nu var han i Sverige.

En dag när Najib stegade över Sergels Torg i Stockholm hörde han en märklig musik och en ovanlig sång. Det var maranatasångarna som höll torgmöte och vittnade för alla. Någonting grep tag i Najibs inre.

En tidig morgon klockan fem var beslutet fattat. Najib packade ihop sina tillhörigheter för att ta sig till Johannelund och Maranata. Det var något speciellt med dessa människor, förstod han. De skiljde sig ju så från alla övriga svenskar.

Intervju: Bo Höglander

Foto: Reino Jillker

Nyfrälsta tunisier i Sverige fann ingen nåd hos polisen

Text: Ulla Näsholm

På Gamla Bro hotell, Pilgrimshem, har det vid upprepade tillfällen gjorts razzor, då polisen letat efter utlänningar. "Ni gömmer utlänningar", säger polisen och går med lagens hjälp in, rycker täcket av sovande gäster för att kontrollera att det inte är en "utlänning" som försöker gömma sig. Polis-männens attityder och beteenden är högst anmärkningsvärda. Ett yttrande visar något av attityden: "Vi ska göra allt vi kan för att få ert hotelltillstånd indraget".

Tre tunisiska turister var på semester i Sverige och tog in på Gamla Bro hotell. Klockan sju en morgon stormade polisen in och omhändertog de tunisiska turisterna som då hunnit vara i Sverige knappt en vecka. De togs i förvar och sattes på häktet i Kungsholmen i tre veckor utan att de själva förstod varför de togs om hand. De hade ju rätt att vistas tre månader som turister i Sverige utan särskilt tillstånd. Utan att ens få med sig sina tillhörigheter blev de tre männen fösta in i en polisbil och kördes iväg.

De tre tunisierna, som så hänsynslöst greps och bortfördes, hade funnit en skara vän-

ner på Gamla Bro. De hade deltagit i gudstjänsterna och någon av dem hade även låtit döpa sig i församlingen. De hade således blivit kristna och hade genom det de sett av arbetet på Gamla Bro förstått att kristendom är något annat än kyrkor och ritualer. De mötte en skara pånyttfödda människor och fick också del av den levande tron som förvandlade dem. En landsman till tunisierna fanns också på Gamla Bro och kunde ta hand om, tolka och hjälpa dem tillrätta.

Kan då en kristen församling acceptera att myndigheterna sätter upp gränser där evangeliet inte gör det. Det står ju

och Maranata: nom musiken

Najib Elkhalfi stöter man på på Gamla Bro titt som ofta. Han kom från Marocko och Nordafrika till Sverige 1973 och är i dag svensk medborgare och gift med Ulla-Britt från Luleå. Till sammans har de barnen Hassan, 6 år och Evelina, 3 år.

Efter endast tre veckor i Sverige kom Najib i kontakt med Maranata och kom till tro på Jesus Kristus. Det skedde på Johannelund, där en storfamilj levde och verkade åren 1971-1975. Najib var en av alla de araber som blev frälsta under just denna "skördeperiod".

Men dessförinnan hade han som dåligt betald diskare träffat Margit Daniels, muslimmissionär, som hade vittnat för honom och lämnat ett litet kort där adressen till Johannelund stod.

— Jag blev frälst genom musiken, berättar Najib då MR ringer upp för att prata en stund.

Musiken var Najibs stora intresse. I Marocko spelade han trummor i flera olika band. Så småningom kom drogerna med i bilden, för att inspirationen inte skulle sina.

En dag då Najib stegade över Sergels Torg hörde han en märklig musik och en sång som verkade ovanligt inspirerad. Det var Maranatasångare som höll torgmöte och vittnade om livets vatten för alla törstande som hade vägarna förbi.

— Efter torgmötet var jag tvungen att gå fram för att fråga vad det handlade om egentligen, fortsätter Najib.

— Någon berättade vilka det var som sjöng och spelade och jag fick också en inbjudan att komma och hälsa på hos de här människorna. Då jag tittade på adressen upptäckte jag att det var samma adress som jag fått några dagar tidigare av syster Margit!

Någonting i allt detta hade gripit tag i Najib och han upplevde att han måste undersöka närmare vad det var med dessa människor.

En tidig morgon klockan fem var beslutet fattat och Najib packade ihop sina tillhörigheter för att ta sig till Johannelund. Att det var något speciellt med dessa människor förstod han redan — de skiljde ju sig så från de övriga svenskar han hunnit

möta. Det som just slagit Najib, nästan på en gång han kom till Sverige, var svårigheten att få kontakt med människor. Hitta några att känna gemenskap med, helt enkelt vännar...

Men de här människorna hade inbjudit honom att komma flera gånger, så nu tänkte han ta chansen, klockan fick vara hur litet eller hur mycket den ville...

Och faktiskt var det några morgonpigga maranatavänner uppe den här morgonen, som skulle bli så avgörande för Najibs fortsatta liv. En broder som var ute och rastade en stor hund hälsade honom välkommen in på en kopp kaffe.

— Där träffade jag en kristen arab från Kuwait, som hade blivit frälst i Maranata. Han vittnade lite grann för mig och berättade om bibeln och om den gemenskap han nu tillhörde.

— Jag frågade om jag kunde flytta till Johannelund, och det gick bra, för den kuwaitiske brodern skulle just gifta sig i dagarna, så hans enkelrum blev ledigt.

— Jag var en sökare, berättar Najib. Jag längtade intensivt efter att få uppleva något nytt, något annorlunda. Jag ville börja leva ett nytt liv. Och nu erbjöds helt plötsligt detta för mig.

Så en dag tog Najib det avgörande steget, som han menade var helt nödvändigt. Det räckte inte att bara bo hos syskonen; han måste bli en av dem. Kris-

ten blir man inte genom utveckling eller utbildning, utan genom ett personligt avgörande för Jesus Kristus. "Nammuslimen" blev en Jesu efterföljare, levande kristen!

— Tiden på Johannelund blev något av en uppfostrings-tid i Kristus, berättar Najib vidare.

— Det är något av det starkaste som jag upplevt av andlig gemenskap. Då hade man bara en sak i sinnet; att lära känna Jesus mer och mer!

Lyckligtvis var lagstiftningen betydligt liberalare då. Najib kunde tryggt stanna i gemenskapen bland syskonen den allra första tiden. Få undervisning, dela böne- och arbetsgemenskapen och växa till och rotas i den nya tron.

En liberal respektive en restriktiv utlänningslagstiftning kan alltså få konsekvenser av stor betydelse med sig i det enskilda fallet. Evangeliserande kristna måste beakta detta och alltid sätta människan, individen och hennes bästa först, även om det skulle nödgas ske på bekostnad av "laglydnaden".

På MR:s fråga om Najib tror att samhällets utlänningspolitik kan ha betydelse för evangelisationen bland turister och invandrare svarar han:

— Ja, verkligen, det påverkar vår evangelisation. Människor kommer från andra länder —

forts. sid. 19

"Gån ut i hela världen och gören alla folk till lärjungar..." Den maningen finns fortfarande kvar och gäller för alla oavsett var man befinner sig eller i vilken situation man är.

Det har också hänt att Maranataförsamlingen ställt upp och garanterat uppehållet för utlännings under den tid de skulle vistas i Sverige. Det har inte beaktats, utan trots erbjudandet har man utvisat dem — ibland med skälet att de inte haft tillräckligt med pengar för att kunna vara i landet.

Det finns därför, med anledning av det som hänt, skäl att ställa frågan om det finns något särskilt samband mellan razzior som gjorts på Gamla Bro och att utlännings engagerat sig i Maranata.

Polisens uppträdande var skandalöst. Då tunisierna greps blev de inkastade i var sin cell och först efter åtta timmar fick de tillfälle att tala med en polisman. När de äntligen

kom ut hade polisen håfullt bett dem åka tillbaka till sitt land. Hade de bara ett religiöst intresse av att vara med på gudstjänsterna på Gamla Bro, fanns det hellre moskéer hemma i deras eget land. Eller också kunde de resa till Mekka...

De kunde ingen svenska och när de ändå kände igen orden "araber", "araber", trodde de att de blivit fängslade för att de var araber. Intrycket förstärktes av att den kvinnliga polis som förhörde dem hade en Davidsstjärna på bröstet.

Tunisiska ambassaden vågade inte ingripa eftersom ord stod mot ord. Polisen drog sig inte ens för att öppet ljuga. Turisterna blev alltså kvar. Polisen menade att de hade för litet pengar. Själva kunde de visa upp 1 400 kronor och returbiljett till Frankrike. Men papperskvarnarna i Sverige mal långsamt och ärendet bollades hit och dit.

Två hårdförda kriminalare på Gamla Bro. Endast åsynen av bandspelare och kamera får dem att lägga band på sig...

När det så blev tid för Invandrarverket att gripa in var det inget att göra. Männen hade helt enkelt blivit lurade att skriva på ett papper som var ett godkännande av att de skulle utvisas... "Om ni inte skriver på får ni sitta här i tre månader...", dvs den tid de hade rätt att vistas som

turist i Sverige. Inför det hotet föll de till föga.

I Tunisien tog dock landets största morgontidning upp frågan och undrade vad som egentligen höll på att ske med Sverige. Det var knappast några smickrande ord.

-Nu vill jag slå vakt om

INVANDRARE

Peter Kallas, kom som invandrare till Sverige, som en bland många i den ström av flyktingar som välldes in över landets gränser vid krigsslutet. Far, mor och Peter, 13 år; bakom sig lämna- de de ett ockuperat Est- land för att finna en till- flyktsort i "drömlandet" Sverige. Året var 1944.

Idag är Peter gift med Birgitta och lycklig far till tre döttrar och två söner. De trettiosju åren i Sverige har inneburit många och skiftande er- farenheter, så väl positi- va som negativa.

När MR träffade Peter en tisdagskväll på Gamla Bro hade han mycket på hjärtat. Om sin bakgrund, flyktinglägren, den märk- liga frälsningsupplevelsen i samband med helbräg- dagörelse från en obotlig sjukdom, om tider av kris och religiös trældom, men också Guds trofast- het och förnyande kraft och vägen i in en rik ge- menskap bland syskonen i Maranatafolket.

Det var lördagskväll på Gamla Bro. Nere i studion hade Arne Imsen ett bibelstudium om frälsningen och försoningen i Kristus. Då mötet var slut så reste sig en man upp och sa: "Det här skulle jag ha fått höra för tjugofem år sedan så jag sluppit att vandra som träl. Jag skulle önska att alla kunde få höra det här budskapet...." Det lät intressant och jag beslöt mig för att samtala med Peter Kallas, som mannen heter.

MR: Kan du berätta vem du är och något om din bakgrund?

— Jag föddes 1931 i Tallin i Estland och var alltså 9 år då världskriget bröt ut. Då ryssar- na ockuperade landet -44 så flydde vår familj till Sverige. Jag som var enda barnet för- sågs med falska papper och placerades ombord på en båt som tog c:a 300 passagerare. Utan att jag visste om det smög sig mamma och pappa ombord som fripassagerare. Det var en- da chansen att komma med. Ute till havs kom de fram ur si- na gömmor och vi återförenas- des. Då vi kom till Sverige fick vi ett obeskrivligt mottagande. Vi behandlades, inte som flyk- tingar eller främlingar utan som något slags kungasöner. Det var en enorm gästfrihet. För första gången efter fyra fem års svält så fick vi äta oss riktigt mätta.

Så fortsatte Peter att berätta om den första tiden i olika ge- nomgångsläger. Hur de börja- de lära sig språket och så små- ningom hamnade i ett läger ne- re i Småland.

Flyktinglägret

MR: Var ni kristna eller troende i er familj?

Peter: Nej, alla i vår familj var ateister.

MR: Gick ni aldrig i kyrkan i Tal- lin?

Peter: Nej.

MR: Är inte estländarna ett reli- giöst folk?

Peter: Nej, egendomligt nog så är de inte det. Man vill ha kyr- kan men inte vara religiös. Det är ett talesätt att: "Har man kyr- kan och krogen så är det bra." På julafton så går man i kyrkan precis som i Sverige. Men jag tror att svenskarna är mycket mer religiösa än estländarna.

friheten i evangelium

De talar aldrig om Gud utan är oerhört materialistiskt sinnade. Trots att de har haft en fruktansvärt svår tid har de aldrig ropat efter Gud.

MR: När hörde du och er familj evangelium för första gången?
Peter: Det var när vi kom till flyktinglägret i Småland. Där fick vi kontakt med en del troende bland våra egna. Men framförallt så hände något mycket märkligt. Gud sände en ung evangelist. En kvinna på 18 år. Hon bodde i Nyköping då hon upplevde att Gud kallade henne till detta ställe i Småland. Det var hennes första "fält" och hon gjorde in i det sista starkt motstånd mot att resa ned till detta hårda och svårarbetade ställe. Men hon kom i alla fall. Och så började hon ha söndagsskola och barnmöten med flyktingbarnen. Det resulterade i att mamma blev väckt över sitt syndaliv. Tre år senare hon blev frälst.

Åtta timmar kvar att leva

MR: Blev du också frälst då?

— Nej det skulle gå ganska många år. Hela tiden spjånade jag emot Gud på något sätt. Inte medvetet för jag hade egentligen aldrig en tanke på Gud. Och ändå gick jag igenom en hel rad sjukdomstillfällen då jag var ganska illa därnär. Hela tiden hade jag den fasta förvisningen att man inte kan dö då man är så ung som 23 år och kommer under läkarvård i Sverige år 1955. Jag vägrade helt enkelt att inse att man utan vidare kunde dö i en sjukdom. Och ändå så skulle jag ha dött om inte Gud gripit in. Det var just 1955 då jag plötsligt insjuknade i en okänd magsjukdom och hamnade på sjukhus. Utan att jag visste om det var jag dödsdömd. Så kom kvällen då det var som mest kritiskt och min mamma upplevde Guds ledning att komma till mig. I detsamma hon kom in genom dörren till sjukrummet sa jag: "Mamma, skall vi inte be till Jesus." Det var ord som jag inte själv bestämt mig för att säga. Syndanoden drev gudsförnekaren att säga detta. Då hade jag 8 timmar kvar att leva. Mamma kom fram och la sina händer på mig och bad: "Herre, låt mina händer vara dina händer...." I det

Här är hela familjen Kallas samlade i trädgården. Fr. v. Nina, 11 år, Miriam, 12. Mamma Birgitta sitter gungan och bredvid står Alexander, snart 9 år och Elisabeth, 13. Längst bak står pappa Peter med minstingen Viktor, 1 år, i famnen.

ögonblicket blev jag både frälst och helbräddgjord. En väldig börda föll av och jag fick se en syn. En sommarväg som sträckte sig långt bort och smalnade av. Den var kantad av björkar.

Efter frälsningen följde en underbar tid för Peter. De tre följande åren var de mest fantastiska han upplevt. Då döptes han i vatten och så småningom också i helig Ande. Andedöpet kom i Trollhättan under en period av intensiv väckelse i en friförsamling. Från Trollhättan bar det iväg till USA där han jobbade med att nå sina landsmän med evangelium fram till 1968. Sedan dess har han varit i Sverige.

MR: Men Peter, vad menade du den där kvällen då du sa att 25 år som träl skulle varit ogjorda om du hört ett visst budskap?

Peter: Ja det budskapet skulle alla höra. Jag önskar att alla ville lyssna till vad Imen då sade för att slippa gå igenom samma som jag.

Skulden till att så många

kristna i vår tid hamnar i trældom, liksom Peter själv gjorde, måste nog läggas på förkunnsen, menade han. Man har helt enkelt på viktiga punkter feltolkat evangeliet. Frälsningen och syndernas förlåtelse erbjuds genom tron, utan gärningar.

— Men sedan kommer man dragande med en gärnings- och helgelselära som faktiskt leder människorna rakt in i trældom.

— Om jag först upplever Gud genom tron och sedan försöker prestera en helgelse och rättfärdighet med egna gärningar, så "bygger jag upp igen vad jag redan rivit ner", sa Peter också och menade att det är just här, bl a, som man feltolkat bibelns budskap i vår tid.

Han citerade Paulus ord om Andens frukt och påpekade att det inte är något som man själv kan prestera eller dressera fram hos andra.

— Anden måste få uppfylla och behärska en människa så att dess frukt kan komma fram — då bär man frukt, men inte sin egen frukt utan Andens frukt!

— Det blir så naturligt då man hänger sig åt Gud och han själv flyttar in i en!

MR: Tron måste väl leda fram till samma förhållande till Fadern som Jesus hade. Det är väl samma sak?

— Det är det jag menar. Han var son och vi är också söner. Han är vår Fader och vi har tillträde till Fadern genom Jesus Kristus.

Ny gemenskap

MR: Vad var det då du upplevde efter 25 års trældom?

— Jo, jag åkte till Norrland i början av 1980 fast besluten att vara inför Gud. Hela tillvalet hade ju blivit så komplicerat för mig. Så hände det. På en vecka gjorde Gud mer än jag upplevt på 25 år. Jag fick helt enkelt en egen Gud. Tidigare har jag aldrig haft Gud själv. Bara en tanke om honom, en inbillning om honom, en förutfattad mening, en predikantthäring, en predikantbild. Men jag

forts. sid. 22

Påsk på Gamla Bro i Stockholm

Profetisk kraft och frigjord

Förnyelse, frigörelse och lovsång parallellt med profetisk, aktuell information om samtiden utifrån Guds ord kännetecknade Påskkonferensen på Gamla Bro med ett rekordstort antal deltagare i år. Brosalen, serveringen och Pilgrimshem fylldes till bristningsgränsen med barn, vuxna och äldre, och det var nog inte någon enda som klagade över trängsel eller stimmiga barn. I de "varma" väckelsemötena fick många släppa loss i glädje och lovsång och ingen kunde undgå att ryckas med i den brusande sången då hela konferensförsamlingen stämde upp. Arne Imsen, som inte sparade på orden eller dramatiken i sina många tal om barnen och samhällets avsikter med dem, kommenterade:

— Jag är så glad att det här budskapet äntligen fått ingång hos föräldrarna nu; det är en helt ny mottaglighet!

Ulla Näsholm berättar här vidare om intrycken från Påskkonferensen -81.

Arne Imsen, i talarstolen, ledde konferensen i en fullsatt Brosal.

Det är en synnerligen allvarlig familjesituation vi idag befinner oss i, framhöll Arne Imsen. Särskilt varnade Imsen för den nya och perversa människosyn

som kommit till uttryck i de senaste årens lagförslag om skolan, hemmet, barnens fostran, agan och hemundervisningen.

— Samhället kommer att omhänderta våra barn VARE sig vi tar dem ur skolan eller inte. Men det gäller att förbereda

dem så att de kan stå emot trycket...

— Gud vill göra barnen till profeter och evangelister, ropade Arne Imsen.

Det låg profetisk kraft, men också återhållen vanda och ett oerhört allvar i det som framfördes. Vi som var med såg hur

Gud rörde vid barnen och många gick fram till förbön för att gå in i en uppgift som är större och annorlunda än den vi kunnat utföra. Vi som har varit med en tid och fostrats att tänka och handla på ett politiskt sätt har inte samma förutsättningar att kunna förverkliga

Text: Ulla Näsholm
Foto: Reino Jillker

ovsång

Guds vilja och oförbehållsamt och utan falska lojalitetskrav gå in i Guds verk för att rädda människor.

I sina bibelstudier talade Arne Imsen om Mose som gömdes av sina föräldrar — en helt lagstridig handling. Han fortsatte med Josef och Maria som tvingades fly med Jesus — Jesus som borde ha fått änglars hjälp och beskydd!

"Vem ska rädda dina barn," ropade Arne Imsen, och visade på en Johannes som fick sin utbildning i öknen och en anonym flicka som tagits till fånga av Naaman. Sadrak, Mesak och Abed-Nego kom också som fångar till ett främmande land. Dessa människor kan vi läsa i

Ingeborg Blomberg fick med sig hela konferensförsamlingen i jubel och lovsång.

bibeln om och hur de genom den tro de hade fått inplantat från sitt hem under barndoms-tiden kunde överleva som fria personligheter och också for-planta tron vidare.

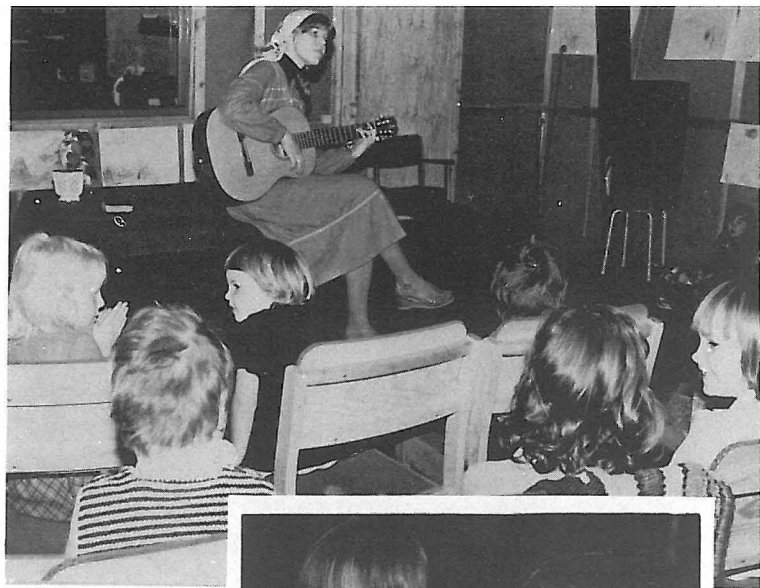
Skärtorsdagen — alltså den 16 april — kunde vi på P 1 i Dagens Eko lyssna till hur man annonserade maranatafolkets påskkonferens i Stockholm. Det handlade om föräldrars rätt att själva undervisa sina barn och hur nu ett nytt lagförslag hotar att inskränka den möjligheten som hittills funnits genom § 35, skollagen, fick vi veta. — Det är bara Maranata och andra religiösa grupper som hittills utnyttjat paragrafen, sa man.

Och nu skall man alltså ändra på paragrafen och göra det omöjligt för dessa föräldrar att hjälpas åt i undervisningen. En liten undran bara: Varför gör man det *nu* när människor börjat göra anspråk på den lagliga rätt som funnits i många år. Beror det på *vilka* som utnyttjar rätten att fostra barnen för det man tror på, eller *hur* man gör det? Helt givet håller man på att inskränka på föräldrarätten och som Arne Imsen sa: "Går den här lagen igenom så kriminaliseras en hel grupp maranataföräldrar över en natt."

Ett känt faktum är att miss-tron mot skolan sprider sig och intresset för hemundervisningen ökar. Konsekvenserna blir givetvis kännbara för ett samhälle som har som mål att fostra människor till goda samhällsmedborgare i ett alltmer likriktat s k demokratiskt samhälle.

Man har till och med gått så långt att barnavårdsmyndigheterna kommer att få utökade befogenheter och kunna anlitas för att inspektera hemmen.

Givetvis handlade konferensen inte endast om skolan — det handlade om ett stort sammanhang och vilken roll skolan

Barnmöte i studion.
Siri Wikström leder.

intar där. I bibelstudier, samtal och radiosändningar (en natt-sändning ingick också i påskens utåtriktade aktiviteter) var det en angelägen problem-och frågeställning.

Människor delgav oss också erfarenheter och upplevelser som visade vart vi är på väg. Det gavs exempel på utredningar och försök att omhänderta barn därför att troende föräldrar inte anses som lämpliga vårdnadshavare på grund av sin varma gudstro. Exemplet var inte många, men ändå alarmerande och visade en inriktning som ger ett skrämmande framtidsperspektiv.

Sist och slutligen handlade konferensen väldigt mycket om barnen, om de unga och hur de

skall fostras i hem och församling. En hel del lärare från låg-och mellanstadiet deltog också i konferensen och de var djupt oroad över den inriktning skolan i samhället fått. Det kristna ansvaret gäller alla inom alla områden. Många förstod också allvaret i det och var redo att bryta upp. Det var människor i olika uppgifter och ansvarsposter i samhället som nu ville ställa sig till förfogande för syskonen och Guds verk på ett nytt och påtagligt sätt. Vi såg verkligen konkreta bevis på att Guds ord hade framgång. Det var en uppfordrande och skakande konferens och vi är tacksamma till Gud för vad han gör och *kan* göra med människor som vill gå hans väg.

T.h.: Brosalen fylld av förbönssökande.

Nedan: Praktisk gatuevangelisation. Peter Ögren, Thorbjörn Helmner, Robin och André Widén samt Mikael Eliasson.

Miguel Maita, frälst i Argentina:

Storfamiljerna i Sverige blev något nytt för mig

□ Miguel Maita, 30, blev frälst i Argentina som 17-åring. Till Sverige kom han för andra gången 1979 och nu har han sitt andliga hem hos syskonen på Gamla Bro.

— Här har jag helt enkelt fått lära mig att leva på ett nytt sätt, säger han till MR.

Miguel Maita, som är 30 år kommer från Argentina. Han är en av många i maranatagemenskapen som är invandrare.

— Jag blev frälst som 17-åring, men fick aldrig möjlighet att komma vidare i den församling där jag kom till tro, berättar Miguel för MR en solig vårdag i slutet av april.

Man trodde inte på Andens dop, och jag fick heller inte någon insikt i det som gäller Guds rike och vad det betyder för en kristen att Jesus är Herre.

Till Sverige kom Miguel första gången 1971 och kom att gå på möten då och då i en pingstförsamling i Stockholm.

— Här fick jag hjälp med att bryta några av de traditioner som jag var så bunden i.

— Jag kunde börja tänka i andra banor och se att det även fanns syskon i Herren utanför den församling jag tillhört i Argentina!

Fri grupp

Sedan bar det återigen iväg till hemlandet för några års vistelse där. Miguel kom i kontakt med en troende kamrat som också blivit frälst i samma församling som Miguel tillhörde. Kamraten hade dock börjat gå på möten hos en fri grupp i staden och Miguel inbjöds att komma med.

— Men jag vågade inte, för jag visste att de talade i tungor och trodde på Andens gåvor och det trodde jag var något onaturligt, eller så...

Men till slut kom Miguel med till den fria gruppen, där han mötte ett helt annorlunda mötesliv än det han var van vid. Det här var frigjorda sys-

kon, som förstått lovsångens och tillbedjans betydelse.

— Man kunde se i deras ansikten att de hade ett inneboende liv. De utstrålade kärlek och glädje och efter mötena hälsade de tillgivet på varandra. Allt detta gjorde starkt intryck på mig och jag drogs till de här vännerna.

Några i gruppen började också att bedja speciellt för Miguel och ta sig an honom. Han hade tidigare fleragångar upplevt Andens ledning i olika situationer, men var ännu inte andedöpt.

— Men under ett bönemöte, då vi lovprisade Gud tillsammans och fröjdades döpte Herren mig i den helige Ande!

— Det var verkligen en underbar erfarenhet. Först då förstod jag vad det vill säga att bli uppfylld med den helige Ande. Jag kunde vara fri i mötena och vågade till och med klappa i händerna nu!

Till Sverige

För två år sedan kom Miguel till Sverige och började genast söka efter gemenskap bland troende. Men han upplevde en främmande kyla i de församlingar han besökte. Friheten och spontaniteten som funnits bland syskonen i den fria församlingen i Argentina saknade han och kände sig inte hemma.

Men i ett möte träffade Miguel en kompis och tillsammans bad de om att Miguel skulle få uppleva Guds ledning med att hitta den gemenskap där han hörde hemma.

— Samma kväll, då jag var på väg hem och passerade Centralstationen, kom en av

forts. sid. 22

INVANDRARE

Syster Marianne kritisk mot

-Staten har

Är Sverige på väg att bli en polisstat?

Vad är det annars för människosyn som styr maktapparaten Sverige? I ett högt utvecklat samhälle som vårt borde vaksamheten mot orättfärdigheten vara stor. Ofta chockeras vi i stället över att ondskan i olika former tillåts bryta fram även där vi väntat oss finna tolerans, medmännisklighet och värdighet. Vårt sätt att ta emot invandrare och flyktingar har blivit en mätare på kvalitén hos våra grundvärderingar.

— Genom att staten trätt i Guds ställe har vi skapat ett problem som består i att vissa människor kan behandlas som icke önskvärda, säger syster Marianne på Alsike kloster i en intervju för Midnattsropet.

Det var på Alsike kloster utanför Uppsala som polisen för två månader sedan genomförde en razzia och grep ett antal gömda syrianska flyktingar, som skulle förpassas ur landet. Händelsen väckte många frågor till liv, menar syster Marianne.

— Judarna var obekväma för den tyska staten därför att de representerade ett kulturskikt som inte kunde infogas i den tyska drömmen. Den här gången är det syrianerna som inte kan infogas i västvärlden av någon anledning. Nästa gång kanske gamla och sjuka människor av svensk nationalitet blir över, därför att de är för obekväma.

Det var på grund av förföljelse hemma i Turkiet som assyrierna-syrianerna i så stor utsträckning sökt sig till Sverige för att få en fristad. Den restriktiva svenska invandrapolitiken och myndigheternas tvekan att erkänna dem som flyktingar har dock orsakat många personliga tragedier. Syrianer har förpassats, ibland utan någon ordent-

lig utredning, polisen har nonchalerat deras uppgifter, de har satts i häng, vägrats besök till och med av läkare, familjer har splittrats och självmordsförsök har gjorts. Deras trängda situation har gjort att många syrianer valt att gå under jorden, ofta för att uppsöka någon prästgård eller släktingar i väntan på bättre behandling. Myndigheterna har samtidigt svarat med hårdare kontroller och nya polisrazzior.

På Alsike kloster uppenbarade sig polisen en morgon kl. 8 och gjorde en razzia. Med detektorer undersökte polisen varje vrå i klostret och lyssnade efter håligheter i väggar och golv. När syster Marianne frågade om de hade tillstånd till husrannsakan, svarade de bara att "svensk polis går in var den vill".

— Det var ett uttalande med stor överdrift, för det skall inte svensk polis, säger syster Marianne. Skulle svensk polis få göra så är steget till polisstat mycket litet.

Polisens uppträdande ingav betänkligheter, anser syster Marianne. Man fann barnen först och transporterade dem direkt till häktet utan att ta reda på föräldrarna. Ett av barnen användes till och med i förhørs-

polisrazzia i kloster blivit Gud

syfte, och genom det fick polisen fram alla uppgifter om familjen. Polisen lekte fram uppgifterna ur barnen. En tolvårig pojke fick sitta så lång tid som 18 dygn i häkte.

— Att behandla barnen så, är inte tillåtet enligt svensk barnavårdslag. Den lagen gäller undantagslöst alla som vistas i riket vare sig de är svenska medborgare eller ej, säger syster Marianne. Det är inte brottsligt att vara flykting och inte heller att gömma någon. Rikspolisstyrelsen utfärdar direktiv som står i strid med svensk lag.

Ingenting av den här problematiken anade de på Alsike kloster när de av rent mänskliga skäl tog sig an de syrianska flyktingarna. Risker för polisinslag ingav dem bara en närmast exotisk känsla. Det kunde hända i Turkiet men aldrig här. Först när de syrianska flyktingarna flyttade in och när det ledde till direkta konfrontationer med myndigheterna började det gå upp för dem hela vidden av problematiken. Motståndet gjorde dem medvetna. Ur motståndet växte fröet till en samhällsanalys fram.

— Det är en stor fara med ett sådant byråkratiskt system som vi har i Sverige, säger syster Marianne. Vi kan krypa bakom paragrafer och lagar för att slippa ta personlig ställning. Det är en mycket allvarlig utveckling, eftersom det var precis så det hände i Nazityskland. Man bröt inte alls mot lagarna när man avrättade judarna. Man skapade först lagar som man sedan med gott samvete kunde lyda.

Samhällssystemet berövar människorna deras moraliska ansvar, menar syster Marianne. Hon nämner boken "Förintel-sens lag" av den judiske rabbinen Rubinstein, som hjälpt henne formulera tankarna. Den

högsta teokratien, Gud domaren, har ersatts av en totalitär statsmakt som gjort sig till gud och nu förfogar över liv och död. I den utvecklingen är det byråkratiska systemet mycket användbart.

Det är i detta system som polisens roll är så beklaglig, anser syster Marianne. Poliserna handlar paragrafmässigt riktigt när de utvisar flyktingarna. De har sina direktiv från Rikspolisstyrelsen och följer dem. Men det är här vi måste reagera. Det finns en gräns för vår lojalitet mot samhället och vår vilja att hjälpa polisen.

Den enskilde polismannen kan inte svära sig fri från sin delaktighet och sitt ansvar i de uppdrag han får, menar syster Marianne. Det måste inte minst få direkta konsekvenser för kristna människor som har sådana yrken inom de kritiska områdena.

— I en totalitär stat kommer man till en gräns, där man som i fornkyrkan måste säga, att vissa yrken är omöjliga för en kristen. Det fanns ju i fornkyrkan en hel lista på yrken som en kristen inte kunde ta. Just nu har polisen en sådan uppgift.

En kristen kan inte acceptera en så otillfredsställande situa-

tion som flyktingarnas är idag, menar syster Marianne bestämt. På den direkta frågan om en kristen då kan bryta mot lagarna, blir hon betänksam. Hon tycks till och med bli lite rädd för frågan.

— Man måste kritisera dem. Det är riktigare formulerat. Det måste vara en kristens plikt att kritisera ett samhälle som håller på att gå snett. Om kyrkan och de kristna bara blir en spegel av samhället, har vi förlorat vår uppgift.

Syster Marianne döljer inte konflikterna. Själv är hon medlem i Svenska kyrkan, som knappast gjort sig känd för några särskilt kritiska ståndpunkter. I mycket är det kyrkan själv som lagt grunden till den totalitära staten. På Alsike kloster, som tillhör Helgeandssystrarna inom Svenska kyrkan, har man råd att vara radikalare.

— Kyrkoledningarna har i alla tider fått gå en kompromissväg med staten. Det är de mera fria grupperna och de enskilda människorna som får vara profeter. Därför måste kyrkoledningen ibland tala med dubbla tungor, säger syster Marianne.

Den enskilde kristne blir idag alltså lämnad tämligen ensam med sina konflikter.

— Det sätt på vilket den enskilde reagerar blir beroende på hur man levt som kristen och handlat vid andra mindre tillfällen, konstaterar syster Marianne. Men har man lärt sig att från början söka Guds vilja och åsidosätta sin egen bekvämlighet, då gör man precis på samma sätt när man hamnar i konflikt med samhällets önsknin-gar. Då handlar man bara spontant och utan att överblicka konsekvenserna. Efteråt konstaterar man bara att man inte kunnat göra på annat sätt. Det är Sveriges olycka att vår livsstil är så egocentrisk.

Kyrkan, prästen, folket, ritualerna och ceremonierna var hela Yuhannun Uzels liv. Han visste helt enkelt inte om något annat, trots att han läst bibeln i hela sitt liv.

Vändpunkten kom då sonen blev frälst och lämnade den ortodoxa kyrkan. Genom sonens förvandling och livet i den lilla församling, denne nu tillhörde, talade Guds Ande till Yuhannuns hjärta. Bibeln blev en levande bok, som talade direkt till honom och 1974 var han en mogen frukt för Guds rike.

Nu använder han all sin tid för att vittna

Yuhannun, frälst assyrisk gästarbetare i Västtyskland

- Jag och kyrkan passar

om Kristus för både chefer och arbetskamrater på fabriken i Euskirchen i Tyskland, där han numera är bosatt.

MR:s Peter Ögren träffade Yuhannun i Jönköping hos några släktingar.

Dikran Demir hjälpte till att tolka.

Det är långt mellan byn Midih i sydöstra Turkiet och Istanbul. Man hinner tänka många tankar på en så'n resa. Om man inte flyger förstås. Vad Yuhannun Uzel tänkte då han lämnade byn och åkte till Istanbul, vet ingen. Kanske inte ens han själv. Säkert var det många tankar som rörde sig inom honom. Han var bekymrad. I några brev från sonen hade denne berättat om hur han omvänt sig och blivit frälst. Det var detta som vållade Yuhannun så stor oro. Och nu var han på väg för att vinna sin son tillbaka till den rätta läran.

Yuhannun kunde med stolthet se tillbaka på en lång och trogen, ja hängiven tjänst i sin kyrka. Numera var han prästens närmaste man och stod direkt under honom i rangordning. Då det assyriska folket i byn samlades till gudstjänst så läste han ur den assyriska bibeln. Men han talade på folkets egen dialekt så att de olärda skulle kunna förstå. Detta var en konst som han tränats till i den ortodoxa kyrkans skola. Att kunna översätta direkt i huvudet medan man läste. Prästen läste ur evangelierna medan Yuhannuns uppgift var att läsa

gamla testamentet, apostlarnas brev och apostlagärningarna.

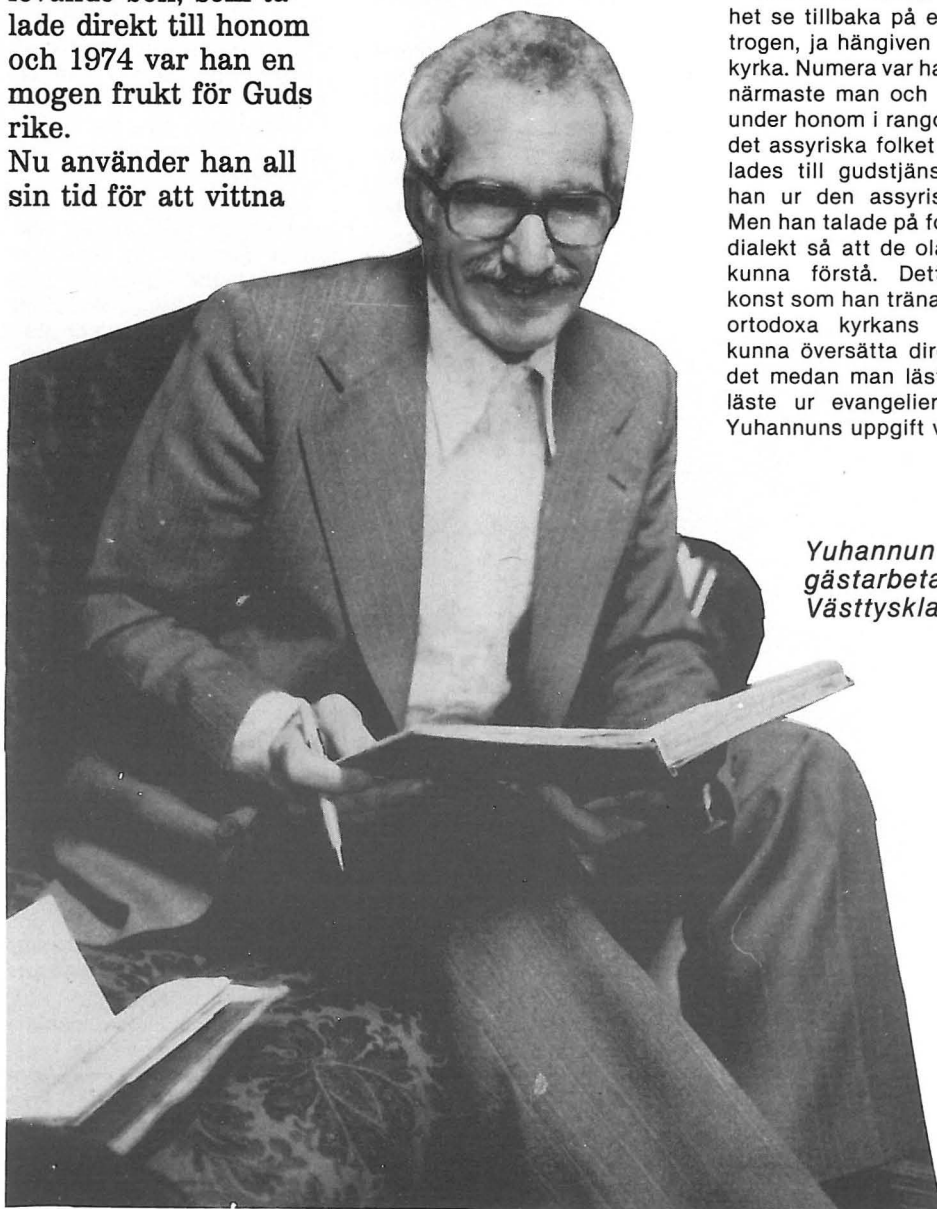
Sitt personliga förhållande till Gud hade han inte funderat så väldigt mycket över. Sedan barnsben hade han lärt sig att gå till prästen för att bikta sig. När man kom dit så läste prästen en bön över honom och frågade:— Min son, vilka synder har du begått? Yuhannun bekände och berättade och sedan prästen förklarat att han var förlåten så kunde han gå igen. Någon verklig förändring i hans liv inträffade aldrig. Och så var det för hela byn. Men det tänkte han aldrig på förrän det hänt några märkliga saker som skakade om ordentligt i hans liv. Och det började egentligen med den här resan till Istanbul.

Chockupplevelse

Fastän Yuhannun hade läst bibeln i hela sitt liv så hade aldrig ordet "talat" till honom. Det var som dött. Kyrkan, prästen, folket, ritualerna och ceremonierna var hela hans liv och han visste helt enkelt inte att det det fanns något mer. När så breven från sonen började komma så fick han en chock. Vad var det här för dumheter! Att lämna den ortodoxa kyrkan var ju en skymf mot allt det han älskade och trodde på. Han blev tvungen att åka och tala sonen tillrätta. Vilken skam! Detta var mer än han kunde stå ut med. Bäst att göra något innan hela byn visste vad som hade hänt!

I Istanbul väntade en ny chockupplevelse för fadern som skulle rädda sin son. Han hade väntat sig möta en stursk, olydig och upprorisk pojke. För sådan hade sonen varit och nu, trodde han, hade det naturligtvis blivit värre efter en tids vistelse i den moderna storstaden. Men det var en totalt förvandlad son som i kärlek och ödmjukhet tog emot sin far.

Yuhannun kunde knappt fatta att det var sant. Men det var ju mycket bra. Kunde han nu bara få ur honom dom här idéer-

Yuhannun är gästarbetare i Västtyskland.

and på besök i Sverige:

inte längre ihop!

na om kyrkan så skulle allt bli bra. Men det skulle inte bli lätt, det förstod han. Nästan omedelbart kom man in på samtal om trosfrågor och det skar sig mellan far och son. Men istället för att argumentera och diskutera, sa pojken: "Far följ med mig till våra möten där du kan träffa mina frälsta vänner och lyssna till vad vi talar och sjunger. Om ditt samvete säger att detta inte är från Gud och Guds Ord så kan du sedan börja tillrättvisa mig."

En sådan ödmjukhet kunde inte Yuhannun motstå, så han följde med. Det han fick se och uppleva i mötet i den lilla kyrkan skakade om honom ganska ordentligt. — Det jag såg och upplevde där var att dessa människor verkligen hade sanningen, att de var från Gud och att de var rättfärdiga. De hade något som jag saknade. Så hur skulle jag kunna tillrättvisa min son...

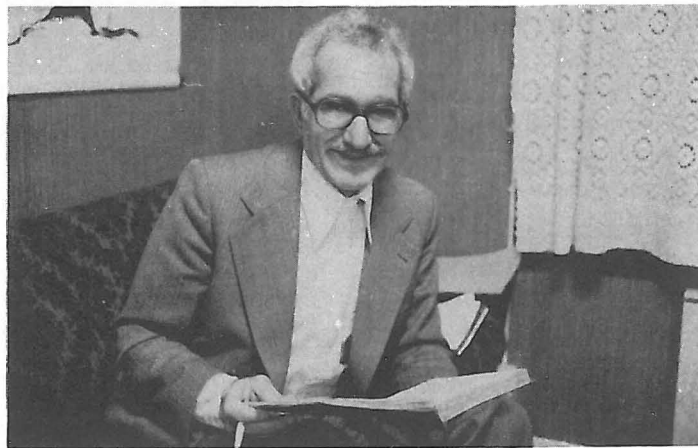
Efter den dagen blev ingenting sig likt längre. Besöket i Istanbul tog slut och Yuhannun

återvände till byn där han levde ungefär samma liv som förut. Men inom honom började det hända saker. Det skulle bli ytterligare två besök i Istanbul för Yuhannun.

En gång stannade han i fem månader. Vid de tillfällena umgicks han med de frälsta bröderna och var med på många möten. Men han var fortfarande trogen sin ortodoxa kyrka. Han älskade sitt folk och sin religion. Samtidigt såg han att man saknade så mycket av det de frälsta hade.

Kyrkan stod i vägen

Inspirerad av den lilla församlingens exempel på helig tro och vand, driven av en kärlek och nitälskan för sitt folk, började Yuhannun en reformation av den assyriska kyrkan. Han gick till prästerna i Istanbul och erbjöd sig att börja undervisa ungdomarna så att de kunde få uppleva samma sak som den lilla församlingen hade gjort. Men där blev det

stopp. Kyrkan stod som ett berg i vägen för det nya livet och prästerna tackade nej. Besviken återvände Yuhannun hem till byn för att där göra en insats. Men resultatet blev det samma.

Nu började Yuhannun se på sin kyrka, sitt folk och sin by på ett nytt sätt. Det var inte nog med att Guds ljus hade börjat lysa upp hela hans eget inre så att han såg sig själv och sina behov av nytt liv på ett nytt och sant sätt. Samma sanning, samma Guds ord lyste nu upp hela den omgivande tillvaron. Han såg omoralen och synden i byn, såg kyrkan som stod där och liksom överskyldde och ursäktade synden utan att kunna befria folket från dess makt. Det värsta utav allt var att man

tydligt inte ville ha något nytt liv eller någon befrielse. När Yuhannun kom och erbjöd sig att med Guds hjälp föra sitt folk i ett nytt förhållande till Gud, så tackade man nej.

Skriften talade

Under en lång tid så arbetade han vidare i kyrkan. Inom sig hade han Guds ord som talade. Genom besöken i Istanbul hade det inträffat att Skriften inte längre var död utan vissa ord och bibelverser "talade".

En dag hemma i byn mötte han några protestanter som frågade honom om han verkligen trodde att prästen kunde förlåta hans synder. Först blev Yuhannun rasande, men deras frå-

forts. sid. 18

Ett angeläget tillrättaläggande

|| Bo Sunesson, lantbrukare från Östergötland, kom till Maranata 1975 och var med i drygt två år. Han befann sig, när han kom, i en akut psykisk kris men fick av vännerna i Maranata hjälp att komma över den. Ändå uppstod mellan honom och församlingen en konflikt, men av helt personlig karaktär. Att någon skulle ha försökt avlura honom hans gård var en osanning.

Till redaktionssekr. med önskan om publicering

Vill med dessa rader rätta till ett antal felaktigheter och osanningar som publicerats i tidningarna om mig och mina relationer till Arne Imsen och Maranata. Jag kom till Maranata den 27 mars 1975 och tillhörde sedan rörelsen under drygt 2 år t o m slutet av år 1977

Min psykiska kondition när jag kom till Maranata var minst sagt förvirrad och jag befann mig i en akut psykisk kris, men fick av vännerna i Maranata både mänsklig, praktisk och andlig hjälp. Den konflikt som se-

dan ändå uppstod mellan mig och församlingen var definitivt inte av ekonomisk utan av helt personlig karaktär.

Att någon skulle ha försökt lura av mig gården är från början till slut en osanning från min sida. Tvärtom blev jag vid ett flertal tillfällen erbjuden att få full och oinskränkt dispositionsrätt till gården.

När jag idag fått distans till hela händelseförloppet och nyktert kan uttala mig om det, så vill jag med de här raderna försöka förklara bakgrunden till de händelser som trots allt inträffade under perioden från år 1977.

År 1976 besökte jag tillsammans med mina vänner det kristna Riksmötet i Jönköping (FKR 1976). Det jag konfronterades med där var någonting av det mest chockerande jag varit med om.

Där lyckade man med kristen tro och upplevelse. Där hänade man Kristus och Hans för-

soningsverk, som ju var grunden för min tro. För mig var detta minst sagt en omtumlande tillställning som lämnade mig förvirrad och osäker, och som slutligen ledde till att jag lämnade min församlingssamfundskap och i bitterhet vände mig emot mina forna vänner.

Att jag i samband med brytningen hade behov av att skandalisera framförallt Arne Imsen beklagar jag djupt och uppriktigt idag. I ett anfall av bitterhet ljög jag medvetet både för min advokat och för massmedia.

Jag tycker fortfarande att det budskap som Maranata står för är viktigt, även om jag själv idag inte tillhör rörelsen. I Maranata finns dessutom några av de finaste ungdomar jag mött i mitt liv.

Stocksätter den 23 april 1981

Bo Sunesson

En kvart i veckan sänder Radio Maranata på arabiska över Stockholms-sändaren och Järvasändaren. Nu ska man utöka sändningstiden med en halvtimme. Radiosändningarna leder till kontakt med människor som aldrig någonsin hört talas om en levande Jesus. I spetsen för dessa sändningar finns bland andra Mose, arab från Israel och bosatt i Sverige sedan 1975. Ta del av Moses intressanta vittnesbörd!

När Moussa skulle börja de arabiska sändningarna i Stockholm fick han helt oväntat hjälp av en pånyttfödd arabisk broder, Mose från Israel. Mose har en intressant bakgrund, där Jesus inte bara frälste honom utan har lett honom på ett trofast sätt. För Mose innebar frälsningen ett helt nytt liv. Han fick möta denne Jesus som förut bara hade inneburit traditioner och ritualer för honom. Det är snart tjugo år sedan Mose blev en verklig kristen. Året var 1963 då han överlämnade sig åt Herren i baptistförsamlingen i Jerusalem.

Mose och Moussa Abna Aissas röster hörs ofta i de arabiska närradioprogrammen som

Mose, ny närradioröst på arabiska:

- Kristna traditioner räcker inte!

sänds en kvart i veckan i Stockholm respektive Järva. Man är mycket mån om att sändningarna verkligen ska vara evangeliska och blandar inte in vare sig politik, ekonomi eller någon slags filosofi. Man vill bara ge Jesus åt människorna.

— Vi vill visa människorna vägen till Gud, förklarar Mose. Själv är jag uppvuxen i en familj med urgamla kristna traditioner. Men född på nytt och en verklig kristen blev jag först när jag överlämnade mej helt åt Gud. För mej räckte det inte med kristna traditioner.

— På ett möte i baptistförsamlingen i Jerusalem blev jag överbevisad om mina synder, men fick också möta Jesus som renade mej. Sedan dess blev jag helt förvandlad. Och det märkte andra människor också. Min affär började genast gå bättre eftersom kunderna såg att jag inte lurade dem eller ändrade på priserna.

Grundade församling

Moses omvändelse fick alltså ordentliga konsekvenser. Och var han helst gick fram predikade han Guds ord. Han vittnade inte bara för enskilda människor utan fick också vara

med och tala i offentliga möten. Det började med barnmöten, men så småningom hjälpte han även till och förkunnade Guds ord i församlingen.

— Det underbara med att förkunna evangeliet är att man inte behöver världens utbildning. Om man bara öppnar sin mun i Guds namn så fyller Han den med de rätta orden. Det har jag fått bevis för många gånger. Jesus kallar mej att bli Hans vittne trots att jag inte kunde bibeln så bra eller visste vad jag skulle säga på ett intellektuellt sätt, säger Mose.

Mose var med och grundade baptistförsamlingen i den stad en bit utanför Jerusalem där Maria och Josef tappade bort Jesus i villervallan efter den stora högtiden. Och nu är han alltså med och grundlägger ett helt nytt arabiskt fäste genom närradion i Stockholm. Man kan se det som en ren slump att han från början hamnade på Gamla Bro i Stockholm, men själv är han övertygad om att det är Gud som lett honom dit. Så här gick det till när han kom i kontakt med Maranataförsamlingen första gången:

— Jag var ute och gick på sta'n då jag träffade en broder

från Maranataförsamlingen. Han berättade för mej allt om Maranata, att man strävade efter att leva som bibeln lär och att man väntar att Jesus ska komma tillbaka igen. Jag kände att detta var riktigt och följde med brodern till Gamla Bro där vi drack kaffe och samtalade. Efter några dagar återvände jag dit och fick då träffa Moussa, och efter ett par månader började jag hjälpa till med de arabiska sändningarna, berättar Mose.

Döpt efter två år

Det brukar vanligtvis dröja ett par år innan man döper någon i den baptistförsamling i Israel från vilken Mose kommer. Under den tiden vill man helt enkelt "kolla" hur personen ifråga lever upp till sin kristna bekännelse. Vår broder Mose behövde dock "bara" vänta ett år. Då tyckte församlingens ledare att han ju nästan var en predikant, som han vittnade och predikade, så dopet måste bli av. Och den erfarenheten kommer Mose ihåg starkt.

— Ja, det var en stor fest när jag döptes till Kristus i Jordan. Jag kände Guds kraft så oerhört mäktigt över mej och fick

YUHANNUN...

forts. fr. sid. 17

ga lämnade honom inte. Den gnagde inom honom och han tvingades söka i Guds ord. Skriften bara fortsatte att tala till hans hjärta. Det var många bibelställen han fick läsa och när jag träffade honom i Jönköping, citerade han noggrant vers efter vers. Till vår förvåning upptäckte vi att dessa enskilda verser, från olika delar av N.T. tillsammans utgör ett överbevisande tal till Yuhannun om hans situation och vägen ut ur träldom till befrielse i Jesus Kristus.

Det började med Apostlagärningarna 4:12:

"I ingen annan finnes frälsning, ej heller finnes under himmelen något annat namn bland människor givet genom vilket vi kunna bli frälsta".

Det fortsatte med Petrus första brev 1:18-19:

"Ni vet ju att det icke är med

förgångliga ting, med silver eller guld som ni har blivit lösköpta från den vandel ni förde i fångenskap efter fädernas sätt, utan med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck".

Så vidare i Rom 8 där Paulus jämför den själiska och den andliga människan.

— Jag såg, sade Yuhannun, att jag måste bli en andlig människa för att kunna behålla Gud. Så länge själen hade herraväldet över min kropp kunde jag inte sluta synda. Mitt kött, min kropp måste dö och Anden ta herraväldet för att vi skulle bli fria från träldom och kunna tjäna Gud. Jag kände mig helt avslöjad. Speciellt då jag läste verserna 15-17:

"Ni har ju inte fått en träldomens ande så att ni åter skulle känna fruktan. Ni har fått en barnskapets ande i vilken vi ropa Abba Fader. Anden vittnar själv med vår ande att vi är Guds barn. Men är vi barn så är vi också arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med ho-

nom för att också i honom bli förhärligade".

— Jag vaknade upp över fördomelsen och det helvete som väntade mig om jag inte omvände mig. Det var då Upp 3:20 blev levandegjort för mig. Jag hörde hur Jesus talade till mig:

"Se jag står för dörren och klappar. Om någon vill öppna för mig så skall jag komma in och hålla måltid med honom och han med mig."

— Sakta började jag förstå att jag måste komma till Jesus och att han skulle förlåta mig mina synder.

"Han säger ju: Jag bönhör dig i behaglig tid och jag hjälper dig på frälsningens dag. Se nu är den välbehagliga tiden; se nu är frälsningens dag." (2 Kor. 2:2)

Då det ordet kom till mig, begrep jag att det som höll på att hända mig var just denna välbehagliga tid, som stod omtalad.

Då jag träffade Yuhannun i Jönköping var han på besök hos sina släktingar i Norrahammar. Men syftet med resan från

Tyskland, där han numera bor, var inte bara att hälsa på släkten. Han hade rest runt och talat Guds ord till sitt folk. Både i kyrkor och i hemmen. Han är verkligen en evangelist denne broder. Dagen efter vår intervju återvände han till arbetet på fabriken i Euskirchen som ligger mellan Köln och Bonn.

På sin arbetsplats vittnar han för både chefer och arbetsgivare. All sin tid använder han för att vinna människor för Kristus. Tyskland är alltså Yuhannuns nya hemland. Det var där han blev frälst 1974. Efter en lång tids kamp hemma i byn Mid. lämnade han Turkiet. Efter någon tid i det nya landet kom hans båda söner Lahdo och Moussa på besök. Båda var frälsta. Tillsammans för de och hälsade på en bror till Yuhannun, också han var troende.

— Riktigt troende, tillade han.

— Då frågade man mig om det inte var dags att jag omvände mig. Det var ett mycket

Moussa Abna Aissa tolkar Mose på ett möte i Brosalen.

en slags gudomlig auktoritet i mitt liv. Ja, jag tyckte mej ha en tro som verkligen kunde förflytta berg.

Efter själva dopförrättningen stoppade Mose den första bilen de mötte och talade med föra- ren och passagerarna om Jesus och överlämnade också ett Nytt testamente. Det hade han nämligen lovat Gud att göra. I bilen som han stoppade satt en arab med sju passagerare. Efter tre år träffade Mose samma man och han berättade då hur han överlämnat sitt liv åt Jesus. Han läste alltså inte bara testamentet som han fått, utan han praktiserade också det som stod där. Han var medlem i en församling i Amman. Hela hans familj hade lämnat honom när

han blev en kristen, men han var glad över att få vandra med Jesus!

Gud är trofast

Under de arton år som Mose vandrat med Herren har han fått gå igenom stora problem och kriser, men Mose kan verkligen säga att Gud varit trofast i allt. Mose har koncentrerat sej på att förkunna Guds ord där han gått fram och Gud har visat sej stor och mäktig genom att frälsa och ta hand om människor. Och det poängterar Mose gång på gång; nödvändigheten av att vittna och så ut ordet i tid och otid. Det är inte fråga om hur mycket vi förstår eller vi kan, bara vi tar steget i tro så hjälper oss Herren genom sin Helige Ande.

lämpligt tillfälle, tyckte jag. Så vi böjde knä och började tala med Gud. Jag minns att jag påminde Gud om alla bibelverser jag fått till mig. Sedan bad jag honom ta hand om hela mitt liv: "Jag har varit chaufför på min färd, men nu får du ta över rat- ten och styra i fortsättningen. Jag lägger mig själv, min själ och hela mitt liv i din hand. Jag vill inte leva för mig själv utan för dig. Nu tror jag på dina löf- ten och är övertygad om att du förlåter mig mina synder. Herre det står i ditt ord att den som hör och gör efter dina ord han bygger på klippan, så nu kan ingenting få mig på fall."

— Å vilken lättnad det blev för mig. Vilken glädje och fröjd som strömmade in i mitt liv. He- la mitt tankeliv blev rent och fritt från alla irrande tankar. Äntligen var den långa kampen slut. Nu visste jag absolut att jag var frälst och att Guds Ande tagit sin boning i mig.

När jag nu mötte Yuhannun en grå, kall januaridag, så vräk-

te snön ner utanför studion där vi satt och samtalade över en kopp te. Men han strålade. Allt det där han fick uppleva för sju år sedan liksom strömmade ur honom mot oss som ett ljus i mörkret och man kom osökt att tänka på ett bibelord:

"Ty den Gud som sade: Ljus skall lysa fram ur mörkret, han är den som har låtit ljus gå upp i våra hjärtan, för att kunskapen om Guds härlighet, som strålar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken." (2 Kor. 4:6)

Hemma i Tyskland är han med i en församlingsgemenskap som kommer tillsammans i hemmen eller någon hyrd lokal. Man samlas i små grupper på de olika orter där man bor. Ett par gånger i veckan och så på söndagen. Men en gång i månaden samlas frälsta assyrier från hela landet. På vår fråga hur förhållandet till den ortodoxa kyrkan är, svarar Yuhannunen enkelt:

— Jag och ortodoxa kyrkan passar inte längre ihop.

NAJIB...

forts. fr. sid. 9

om de inte har tillräckligt med pengar, exempelvis, får de inte stanna i landet — just dem vi ska vittna för!

— Evangelisation tar tid. De måste höra, lyssna, höra många gånger, kanske. Samtala, ställa frågor, det tar sin tid. De måste döpas och komma in i gemenskapen. Frälsningen måste bli "komplett", så de kan bevaras.

MR: Vad tror du är viktigt i evangelisationen bland invandrare?

— Att fråga och lyssna. Ta reda på bakgrunden, kunskapen som just den här människan besitter. Det måste bli en sann kontakt, man måste förstå varandra. Det finns så mycket av kontakt som är yttlig och falsk. Det räcker inte att prata om arbete eller vad man sysslar med... Man måste vara ledd av Gud.

— Guds eget ord måste sås, jag kan inget göra i mig själv. Man får ge Guds ord och låta det verka, och så får frågorna växa fram...

MR: Vad var det egentligen som direkt fick dig att ta steget in på frälsningens väg? Är det inte ett stort steg att lämna islam?

— Det var ett bibelord som speciellt talade till mig och som fick mig att lämna islam. Jesus säger: *"Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås"*. Jag läste det i det Nya Testamente som jag fick av den kuwaitiske brodern.

— Och så var det att jag såg Jesus göra under. Jag läste Nya Testamentet och jämförde hela tiden med vad jag visste från islam. Jag mötte en Jesus som gjorde under, botade sju- ka, uppväckte döda...

— "Vem är det som har denna kraft?", frågade jag mig. "Vem är denne Jesus". Jag ville veta vem han var, det var det stora rop som växte inom mig ju mer jag läste.

Och Najib fick veta det. Han mötte honom och blev hans lärjunge. I dag är han tacksam för gemenskapen i församlingen och tycker det är stort att människor från de mest skilda miljöer och kulturella bakgrunder kan enas och mötas på samma grund!

MR: Har du varit med om något i Sverige där du direkt diskriminerats?

— Jag kan berätta något som hände för några år sedan, säger Najib och minns tillbaka i tiden,

en kall lördagskväll för flera år sedan. Ett gäng ungdomar hade fest i samma hus där Najib skulle hämta sin fru med bilen. En av ungdomarna, i 18-årsåldern, berusad och högljudd, bad om skjuts hem till en förort och Najib ställde upp för att skjutsa honom.

— Efter en stund blev han mer och mer irriterad och kallade mig "svartskalle". Det var något som verkligen tog tag i mig.

Ynglingen var inte endast oförsämd, utan ville dessutom köra bilen, vilket han visade genom att fatta tag i ratten så att bilen började vandra på vägen hit och dit.

Najib blev tvungen att stanna och hoppa ur bilen för att stoppa en förbipasserande polisbil, i vilken de förvånade konstoplarna inte riktigt tycktes ta honom på allvar förrän den berusade ynglingen redan startat bilen och kört iväg. Najib blev lämnad ensam kvar i mörkret och kylan i väntan på att polisen skulle utföra sitt uppdrag och återvända. Efter trettio minuters huttrande fick Najib besked: Ynglingen hade kört av vägen med hans bil i över 110 km i timmen...

Denna och liknande händelser hör självfallet inte till det allra vanligaste i Najibs och andra invandrares vardag. Men den är obehaglig nog och talar sitt tydliga spåk om det mer eller mindre dolda invandrarhat som blossar upp i det psykologiska ögonblicket.

Just nu jobbar Najib som busschaufför åt SL på halvtid. Han trivs rätt bra med det, bortsett från jänkret, förstås, berättar han för MR.

— Fastän min vision om framtiden är en helt annan än att hålla på och köra buss hela livet, poängterar han för MR och avslöjar:

— Tillsammans med familjen vill jag nu så fort som möjligt flytta in i en fungerande storfamilj, för att dela vardagen med trossyskon och arbeta för missionen.

— Jag vill bestämma över min tid för att kunna ägna mig åt det som jag tycker är viktigt, understryker han.

Sedan är det dags att avsluta samtalet, för just i dag ska hela familjen resa till Humlegården för att hälsa på syskonen och snusa närkisk värluft i den barnvänliga lantmiljön utanför Örebro.

— Kanske flyttar vi in i storfamiljen, om Gud vill och det ordnar sig, avslutar Najib innan vi säger "Frid!"

VI MÅSTE...

forts. fr. sid. 4

rigeras utifrån. Rättsordningen och överheten ansågs som tillsatta av Gud och hade ett förvaltskapsansvar inför Honom som den Högste och Absolute domaren. Människan ansågs fortfarande vara skapad av Honom till hans egen avbild och skulle därför behandlas med aktning och respekt.

I dag ligger en helt annan grunduppfattning i botten för rättssynen. Grovt förenklat kunde vi säga att det som nu bestämmer lagstiftning och praxis i tillämpningen av lagen är vad som anses bäst för flertalet. Eller allmänt nyttigt för samhället och staten. Egyptens härskare bekände fräckt och öppet: "Vem är HERREN, eftersom jag på hans befallning skulle släppa Israel? Jag vet inte av HERREN och vill ej heller släppa Israel." (2 Mos. 5:2)

Är det inte samma anda som i dag talar genom vårt lands myndigheter och den aldrig sinande ström av lagar som träder i kraft och som ingen hinner eller orkar kontrollera?

Naturligtvis visar sig denna syn inte minst i behandlingen av utlänningar och invandrare. För något tiotal år sedan fanns verkligen ett behov av arbetskraft. Då var Sverige vida känt för sin invandravänliga politik. Landet där utlänningar togs emot med öppen famn...

Myntets baksida

Nu, i arbetslöshetens skugga möter oss nya attityder. "Nu räcker det" med invandrare i Sverige — vi behöver inte flera! Det är bra med de som redan bor här, om de sköter sig och fortsätter göra de jobb som de flesta av oss svenskar är för fina för att utföra... Den öppna famnen har bytts ut mot en motande hand som utan pardon avvisar alla onyttiga.

Just de grupper som Israels Gud manade sitt folk att slå vakt om och beskydda är de som i dag är de mest utsatta.

"Du skall inte vränga rätten för främlingen eller den faderlöse, och en änkas kläder skall du inte taga i pant." (5 Mos. 24:17).

En främling skall du icke förörätta eller förtrycka; i haven ju själva varit främlingar i Egyptens land. Änkor och faderlösa skolen i icke behandla illa. Behandlar du dem illa, så skall jag förvisso höra deras rop, när de ropa till mig och min vrede skall

upptändas..." (2 Mos. 22:21-24a).

I detta folks medvetande fanns den rättfärdige, nitälskande Guden som vakade över de svaga och lovade att höra deras rop. När det talas om välfärdsstäderna Sodom och Gomorra sägs det att: "ropet ifrån dem är stort, och deras synd är mycket svår; därför vill jag gå ditned och se efter om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till mig."

Här möter vi det på nytt. Parallellt med välstånd och makt finns fattigdomen, förtrycket och föraktet för de svaga som en myntets baksida.

"Se, detta var din syster Sodom missgärning; fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige." (Hes. 16:49).

Historiens Gud

Historien upprepar sig, brukar det heta.

Gud hade hört ropet och sänt ut änglar för att fördärva staden. Det finns en yttersta gräns för allt förtryck och allt orättfärdigt handlande. Så även i dag. Han som ser övergreppen och hör det samlade ropet ifrån alla som just nu förörättas och behandlas godtyckligt — också i Sverige — kommer att göra upp med ondskan genom direkt ingripande i tid och rum. Han är fortfarande historiens Gud.

Paulus, som kämpade trons kamp i en kulturmiljö som inte i något avseende stod tillbaka i fråga om Sodom och Gomorras välfärd och lyx, och fattigdom och förtryck gjorde klart för de kristna i Romimperiets huvudstad att "Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen" (Rom. 1:18).

"Svartskalle"

Detta måste bli basen också för vårt handlande, som kristna i Sverige 1981 och framöver. I dag då människor bokstavligen kastas ut ur landet, barn, kvinnor och gamla, såväl som produktiva män, utan urskillning. I dag, då svenska myndigheter tar sig rätten att neka människor den fristad ifrån terror och förföljelse som de trodde sig ha fått i vårt land. I dag, då kvinnor och små barn kan hållas inlåsta i häktet i veckor i en oviss väntan för att slutligen förpassas ur riket tillbaka till den grymma

verklighet de trodde sig ha lämnat en gång för alla. I dag, då lojaliteten mot staten, mot paragrafer och "lagar" får gå före människovärde, medkänsla och deltagande. I dag, då invandrare, utlänningar men också svenska medborgare av annan hud eller hårfärg öppet kallas "svartskalle" eller "djävla utlänning" av svensk uniformerad polis. I dag, då...

Vi skulle kunna fortsätta uppräknningen, men de flesta av oss är redan generat medvetna om allt detta, trots att vi valt att titta på.

Men nu kan ingen kristen titta eller förbli passiv längre! Det är dags att säga ifrån, höja rösten som profeterna fordom. Men enbart skriftliga eller muntliga protester och demonstrationer är inte nog. Vårt liv, som kristna, som församling, ja, som Guds folk måste bli den otvetydliga proklamation om en levande och rättfärdig Gud och den Frälsare han sänt, som en hel samtid måste lyssna till.

Församlingens sätt att umgås med, vittna för, vinna och ta emot invandrare och andra "främlingar" utgör både ett avståndstagande ifrån och en protest emot världens sätt att möta främlingen och den svaga. Och ett uttryck för. För en kärlek ifrån den Gud som älskade hela människosläktet så intensivt och brinnande att Hans Son blev sänd för att "bli slaktad, och med sitt blod åt Gud köpa människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag."

Väckelsesignal

Kanske har också Sveriges kristenhet sin del i ansvaret för det sätt på vilket människor av annan hudfärg och nationalitet behandlas i landet. Låt oss se situationen som en väckelsesignal och en maning att återvända till grundvalen för allt sant människovärde — Skriften och Skriftens Gud. Inte för glömmande att Han ser igenom vår falska fromhet och hycklande gudstjänstliv med eldsblick.

"Nej, detta är den fasta som jag vill hava; att i lossen orättfärdiga bojar och lösen okets band, att i given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod." (Jes. 58:6).

NU UNDERVISAR ...

Fort. fr. sid. 3

att jag äntligen vågade lyda Gud. Jag tyckte att jag varit olydig så länge att jag verkligen måste bryta upp på ett radikalt sätt.

— Men jag måste också säga att under den här tiden har det inte fattats mig någonting — jag har alltid haft vad jag behövt under de snart två år jag levt så här.

Kvinnofrågan jobbigast

— Det som för mig varit allra jobbigast är nog kvinnofrågan, dvs. kvinnans ställning och hur hon skall underordna sig. Egentligen är jag lite av kvinnosakskvinna och att underordna sig i församlingen tyckte jag var svårt. Mina erfarenheter och åsikter skulle alltså inte ha någon som helst betydelse...

— Jag bad faktiskt till Gud att om han vill att jag skall gräva ner mina gåvor och försöka bli en sån där praktisk kvinna som jag tänkte var idealet så skulle jag göra det. Men jag kan nog säga så här att riktigt tillrätta med frågan har jag ännu inte kommit. Fast när jag tänkte på hur Jesus underordnade sig sina föräldrar så blev det en uppfordran till mig. Man är ju egentligen ganska omogen om man inte kan underordna sig, det gäller också andra frågor än kvinnans ställning i församlingen givetvis. Jag har i alla fall verkligen varit tvungen att kämpa med frågan även om det är en hel del som jag inte förstår. Vi är ju så fostrade med jämlikhetstermer och liknande och det gör det nog svårare än det borde vara tror jag.

— Jag kan ta en så enkel sak som klädseln och där fick jag liksom börja att ändra mig. Förut gick jag nästan alltid klädd i långbyxor, men jag ville nu bejaka min roll som kvinna och det resulterade också i att jag nu vill ha kjol på mig. I det sammanhanget måste jag berätta en liten lustig detalj. När jag kom till Gnosjö hade jag bara en kjol och när jag så kom till klarhet om att jag måste ändra mitt sätt att klä mig, då stod jag där med min enda kjol. Jag bad faktiskt till Gud: "Du vet ju att jag behöver en kjol till." Och i julklapp av en väninna som inte alls visste om mitt behov fick jag — en kjol.

— Du är på Latorp nu och deltar i undervisningen, det måste väl vara det som ligger närmast forts. sid. 23

ANSLAGSTAVLAN

När? Var? Hur?

när jag kontakt med församlingar och grupper i landet. Här är en sammanställning av:

- Radio Maranatas sändningstider
- Mötestider
- Adresser och telefon
- Övrig verksamhet

STOCKHOLM

Maranataförsamlingen, G:a Brog. 27, Stockholm
Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Onsd 19.30 Väckelsemöte • Lörd 19.30 Bön • Sönd 11.00 Predikan, 19.00 Väckelsemöte (Se annonser i Dagens Nyheter)

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 44 10 05 - 6

Telefon: 08 - 23 52 30

Radio Maranata, Stockholms City, 88 MHz: Tisd 8.30-8.45 • Tors 8.30-9.45, 20.30-21.00 • Fred 20.30-21.00 • Lörd 22.30-23.00 • Sönd 23.30-24.00
Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08-23 52 30

Radio Maranata, JÄRVA, 91,2 MHz: Månd 23.00-24.00 • Tisd 14.00-15.00 • Lörd 20.30-21.30

Postadress: Box 181, 175 23 Järfälla

Midnattsropet, Box 344, 101 24 Stockholm

Postgiro: 57 16 20 - 4

GAMLA BRO, Gamla Brogatan 27, Stockholm
Gamla Bro servering, **Pilgrimsstem hotell**, Klara Toner bok- och musikshop, **Pilgrimsboden** second-hand shop

Postadress: Box 344, 101 24 Stockholm

Telefon: 08 - 23 52 30 (vx)

Pilgrimstryck: Holbergsgatan 108, 161 57 Bromma, Telefon: 08 - 37 00 38

TÄLTMÖTEN i Stockholm

13 - 28 juni '81

Platsen meddelas senare

Arne Imsen, Gunno Andersson,
Bo Högländer, Per-Arne Imsen
m.fl. medverkar.

Välkommen!

ESKILSTUNA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Sönd 19.30 Väckelsemöte • Västra Storgatan 3

Adress: Björkdahlsvägen 5, 633 69 Eskilstuna

Telefon: 016 - 258 40

Radio Maranata, 92,7 MHz: Månd, onsd o. lörd 20.00 - 21.00, Tisd o. torsd 9.00 - 10.00

Telefon: 016 - 25 840 Postgiro: 88 88 56 - 2

Nytt & Begagnat, Gillbergavägen 25, Eskilstuna
Telefon: 016 - 13 31 25

ÖREBRO

Maranataförsamlingen, Post- och besöksadress: Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro eller Humlegården, Latorp, 710 15 VINTROSA

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 15.00 o. 19.00 Väckelsemöten (Annonser: Lörd. i Nerikes Allehanda)

Postgiro: 37 50 50-2

Radio Maranata, KUMLA, 94,3 MHz: Månd, onsd o. fred 20.30-21.30 • Repriser: Tisd, tors o. lörd 10.00-11.00

Postadress: Box 4, 692 01 KUMLA

Telefon: 019 - 700 25

Nytt & Begagnat, Trädgårdsgatan 1, KUMLA

Telefon: 019 - 703 25

Lilla Bageriet, Kristinagatan 10, Örebro

Telefon: 019 - 11 44 19

Varmt välkommen till

Tälmmöten och Pingstkonferens

i TÄLTET vid SVAMPEN,
Örebro

27 maj — 8 juni '81

JÖNKÖPING

Post- och besöksadress: Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping eller Egnahemsvägen 6, Husqvarna

Telefon: 036 - 11 19 95

Radio Maranata, 98,5 MHz: Månd 19.15 - 20.15, Tisd 19.00 - 20.00, Onsd, tors o. fred 20.30 - 21.30, Lörd 19.00 - 20.00, Sönd 20.30 - 21.30

Telefon: 036 - 12 12 08

Park Hotell, Kyrkogatan 6, 552 55 Jönköping

Telefon: 036 - 11 19 95

Välkommen att bo på

PARK HOTELL

Kyrkogatan 1, Jönköping
(Mitt emot Rådhuset)

Enkelrum 85—90:-

Dubbelrum 120—130:-

Rök- alkohol- och drogfritt!

Tel. 036 - 111995, 111996

GÖTEBORG

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön • Sönd 17.00 Väckelsemöte

Post- och besöksadress: Lilla Rivöfjordsgatan 3, 317 23 Göteborg

Postgiro: 41 43 63 - 2

Telefon: 031 - 53 72 76

Radio Maranata, 94,9 MHz: Tisd o. tors 12.00-13.00, Onsd 22.00-23.00, Fred 19.30-20.30, Lörd 16.30-17.00

Telefon: 031 - 22 52 80

Pilgrimshem, Lilla Rivöfjordsg. 3, 317 23 Göteborg

Telefon: 031 - 53 72 76

Pilgrimen, bokcafé, second-hand affär, Kyrkogatan 30 (öppet 9.30 - 18.00)

STÖD
RADIOMISSIONEN
Pg. 49 14 21 - 4

MALMÖ

Mötestider: Tisd 19.30 • Lörd 19.30 • Sönd 11.00 o. 19.00

Besöksadress: Tärningsholmsg. 6, 217 51 Malmö

Postadress: Box 5259, 200 71 Malmö

Postgiro: 58 32 01 - 9

Telefon: 040 - 655 00

Radio Maranata, 90,2 MHz: Månd - fred 10.00 - 11.00, Månd - tors 19.30 - 20.30, Lörd o. sönd 19.30 - 20.30

Telefon: 040 - 655 55

Bageri, närbutik, servering, tryckeri: Geijersg. 55, Malmö

Telefon: 040 - 15 77 77

GÄRDSHYTTAN

Mötestider: Tisd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Bön- och bibelstudium

Post- och besöksadress: Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Pilgrimshem, Gärdshyttans Gärd, 692 02 Hammar

Telefon: 0583 - 707 00

Broshopen, Bispotalagatan 2, MOTALA

Telefon: 0141 - 579 35

Planera för

Sommar - konferensen på Gärdshyttans Gärd

— 13 km söder om Askersund —

11 - 19 juli 1981

För ytterligare information ring
Gärdshyttans Gärd, Hammar
Tel. 0583-707 00

SANDVIKEN

Radio Maranata, 90 MHz: Tisd o. tors 19.00 - 20.00
Telefon: 026 - 25 28 18

UMEÅ

Besöksadress: Kungsgatan 23, Umeå

Postadress: Box 238, 901 05 Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

Radio Maranata, 89,8 MHz: Månd 8.30 - 9.30, 20.00 - 21.00, Tors 20.00 - 21.00, Sönd 12.30 - 13.30

Telefon: 090 - 19 11 44

Pilgrimsboden, Kungsgatan 23, Umeå

Telefon: 090 - 12 71 57

OSLO

Mötestider: Tisd o. torsd 19.30 Bibelstudium • Lörd 19.30 Väckelsemöte • Sönd 11.00 Pred, 19.00 Bön

Post- och besöksadress: Maridalsveien 323 C, Oslo, Norge

Telefon: 00947 - 222 82 80

Pilgrimshem, Maridalsveien 323 C, Oslo

Telefon: 00947 - 222 82 40

**Följ väckelsearbetet
i Norge - LÄS
PILGRIMEN**

PILGRIMEN, Maridalsveien 323 C,
Oslo 8, Tel. 02 - 22 82 40

STORFAMILJEN...

forts. fr. sid. 14

bröderna från Gamla Bro fram till mig och började vittna.

Här är bönesvaret, förstod Miguel med en gång, tacksam till Gud i sitt hjärta.

— Visst finns det skillnader mellan min hemförsamling i Rosario och Maranataförsamlingen, men jag tror att Gud lett mig hit, säger Miguel övertygande.

Tillsammans

I den fria gruppen i Rosario samlas inte hela församlingen så ofta, utan endast en eller två gånger i veckan. Sedan

har man vad vi skulle kunna kalla husförsamlingsmöten, berättar Miguel vidare. Dessutom är man noga med den personliga vägledningen och tillväxten hos de nyfrälsta. Man möts i små grupper, eller enbart med den som fört en till tro på Jesus för att få hjälp och råd, be och läsa bibeln tillsammans.

— Mötena leds ofta inte av någon speciell, utan allt får ske helt spontant, tills predikan tar vid. Det är bön, lovsång, profetiska budskap, vittnesbörd...

— Här hos syskonen i Maranata har jag fått möta ett evangelium som förkroppslig-

gats i vardagslivet, i förhållandet till de materiella tingen.

— Storfamiljerna var något helt nytt för mig — jag har fått hjälp att upptäcka att jag egentligen var ganska så fäst vid mina tillhörigheter och behövde bli löst.

— Ja, jag har helt enkelt fått lära mig att leva på ett nytt sätt, ett liv i tjänande för andra, med mindre anspråk på materiella ting och en allt större frihet i den helige Ande, avslutar Miguel vår pratstund.

Medan vårsolen gluttar in genom persiennerna är det dags för en påtår kaffe med dopp från Pilgrimernas bageri i Malmö...

där alla lemmarna skall tjäna varandra. Som en lem i kroppen skall jag tjäna här där Gud har öppnat dörren. Det är så jag ser det. Gemenskapen här har jag upplevt så som bibeln beskriver så jag kan inte tänka mig gemenskap någon annanstans idag.

Har man blivit född genom Guds Ord och Ande, verkligt omvänd och förvandlad, då känner man ett behov av att läsa Guds Ord, vara i gemenskap med Gud och vara med bland hans folk. Man behöver aldrig jagas eller tvingas till bibelläsning, bön och gemenskap med församlingen. Här har vi den gemenskapen. Vi har upplevt befrielsen från världen och uttåget, därifrån och vi väntar på Jesus Kristus. Jag har inte funnit någon annan församling som har detta.

Till slut vill jag säga att det blivit djupa rötter här just på grund av denna församlingsgemenskap av pilgrimer och främlingar som ingenting har i denna världen där allting är bränd mark för oss. En gemenskap som bara har en sak att göra: Gå vidare och vänta Jesus från himmelen.

NU VILL JAG ...

Fort. fr. sid. 11

har aldrig varit tillsammans med eller umgåtts med honom. Jag har aldrig känt honom. Allt vad han gjorde det gjorde han för andra. Men nu har jag en Gud som lyssnar till mig själv och gör vad jag ber honom om, utan hjälp av andra.

MR: Var du helt ensam uppe i Norrland?

— Helt ensam och tillbaka ef-

ter 25 år. Nu började jag studera bibeln igen efter flera års uppehåll. Det fanns tider då jag inte öppnade bibeln. Jag hade liksom inställningen att "Om Gud vill nånting så vet han var jag bor...." Det var så jag levde. Jag var inte ofrälst eller borta från Gud men jag lärde aldrig känna den Jesus och den Gud som frälste mig.

MR: Tron måste väl leda fram till samma förhållande till Fadern som Jesus hade. Det är

väl samma sak?

— Det är det jag menar. Han var son och vi är också söner. Han är vår Fader och vi har tillträdde till Fadern genom Jesus Kristus.

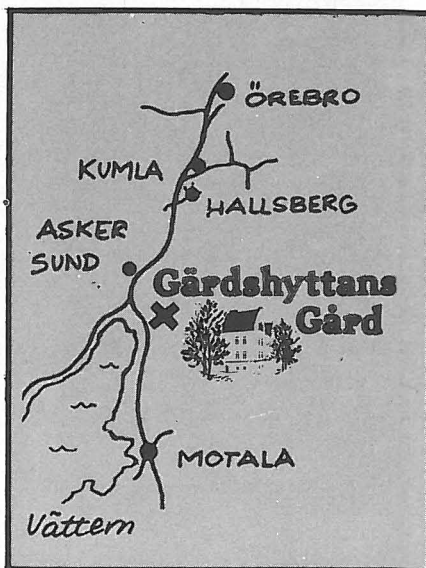
Församlingen

MR: Hur kommer det sig att du nu är med i Maranata?

— Jag har helt enkelt upplevt att Gud har öppnat en dörr för att tjäna honom. Jag ser församlingen som en Kristi kropp

Välkommen till Maranatafolkets sommarkonferens i Gärdshyttan 11-19 juli '81

Riksväg 50 mellan Askersund och Motala

- Konferensdeltagare från flera världsdelar • Goda inkvarteringsmöjligheter •
- Plats för tält och husvagnar • Vacker natur och nära till Hargebaden •

NU UNDERVISAR ...

Forts. fr. sid. 20

till hands för dig. Vad har du för erfarenheter av det?

— Jag tycker om att undervisa och upplever nu att det är min plats att hjälpa till där. Men jag har också bakom mig en period då jag försökte att smita ifrån den här uppgiften och provade på andra saker. Men också den perioden var nyttig för en före detta "fackidiot" och Gud vän- de också det till det bästa.

— När det gäller undervisning- en måste jag säga att vi ligger högre än i samhällets skolor. Vi är ju så få elever och t ex i eng- elska måste alla läsa och alla kan praktiskt taget läxa varje dag. I vilken skola kan man nå

samma resultat?

— Det är en annan sak som är värdefull och det är att vi ofta kan komma i andliga samtal under lektionerna. Ibland kom- mer de på något och säger spontant: "Men det står ju i bi- beln... Och hur är det med den och den saken?"

— Känner du dig som guver- nant eller som medlem i själva familjen nu när du på det här sättet tar hand om barnen och deras undervisning?

— Jag känner mig som familje- medlem. Under hela tiden har jag känt delaktighet i storfamil- jen och har också upplevt hur jag helats till min hela min va- relse. Det är som om hela per- sonligheten helt enkelt läkts i gemenskapen kan jag väl säga.

Kassettband från (MRM)

Signe Imsen

intervjuas samt sjunger och spelar
andliga visor

Signe Imsen, 79 år, är ett verkligt bevis på att den som förtröstar på Gud aldrig kommer på skam. Hon är Arne Imsens mor och för öv- rigt mor till inte mindre än åtta barn. På det här kassettban- det, som vi med stor glädje kan presentera, ger hon en intressant inblick i sitt inne- hållsrika liv.

Signe fick som predikant- hustru under pingstväckel- sens genombrottsår i Norge, göra många rika upplevelser i väckel- sens centrum. På B- sidan finner Du hen- nes friska vittnes- börd.

Sångerna på A-sidan är de som var typi- ska och som sjöngs om och om igen i de heta väckelsemötena.

Pris kr 25:- inkl. moms
(Hela behållningen till
Gamla Bro missionscenter)

Box 344,
10124 Stockholm
Tel. 08-235 230

Sänd mig mot postförskott ..... st KB 801019

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: ..... Postadress: .....
Tel: ..... / .....

Midnattsropet

Nästa nummer:

Reportage från Örebro:

Rättegången, avloppet och det eko- nomiska kriget mot Maranata.

CHRISTINA IMSEN skriver om vårt ansvar för barnen.

Marianne Uhr i Lilla Bage- riets entré.

Intervjuer med
Marianne Uhr
Kjell o. Britta Hellström
Bengt o. Elisabeth Lindroos

VÄGVISAREN: Guds plan
Text: Kjell Hägerman

Vittnesbörd — Möte med läsarna
— Landet Runt — m m.

Prenumerera NU!

☐ Passa på att prenumerera på nya Midnatts- ropet.

Tidningen med en klar evangelisk linje — det väckelsekristna språkröret i Sverige — kommer då till dig 16 nummer per år spräng- fylt av väckande, informerande och uppbyg- gande läsning.

Sänd in kupongen redan idag.

Jag vill prenumerera på tidningen Midnattsropet

☐ Helår 60:- ☐ Halvår 32:- ☐ Kvartal 17:-

Namn: .....
Bostad: .....
Postnr: .....
Postadr: .....
Tel: ..... / .....

Sänd kupongen till:
MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm, Tel. 08-23 52 30

EVIGT LIV — MEN HUR?

Text: DIKRAN DEMIR Foto: REINO JILLKER

Dikran Demir, 20, kom till Sverige från Turkiet tillsammans med sina föräldrar och syskon 1975. Förföljelsen av den assyrisk-syrianska minoriteten i hemlandet var en av orsakerna till uppbrottet. 1977 blev Dikran frälst genom kontakten med syskonen på Gamla Bro.

— En kväll då jag kom hem till Södertälje efter ett väckelsemöte, upplevde jag bara en underbar förvissning: "Jag är frälst", berättar Dikran för MR.

Jesus blev Herre i Dikrans liv och ett uppbrott till blev följden. Och ett nytt liv i tjänst för Jesus med trossyskonen, först i Stockholm och senare i Karlstad.

Dikran är nu en av "pelarna" i den trofasta medarbetarskaran i Maranatagruppen i Jönköping.

Bibeltext: Mark. 10:17-27.

□ En gång när Jesus hade talat till folket och välsignat barnen, skyndade en man sig fram och föll på sina knän för honom och frågade: "Gode Mästare, vad ska jag göra för att få evigt liv till arvedel?"

Jesus sade till honom: "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena."

Varför började Jesus med att anklaga mannen, som tycks ha gillat Jesu undervisning? Jo, Jesus började med att lära honom en grundsanning.

— Ingen är god utom Gud allena; hur kan du då kalla mig god?

Med det här visade Jesus att det fanns ingen god förutom Gud endast.

Jesus fortsatte och sade till honom: "Buden känner du. 'Du skall inte dräpa', 'du skall inte begå äktenskapsbrott', 'du skall inte stjäla', 'du skall inte bära falskt vittnesbörd', 'du skall inte undanhålla någon vad honom tillkommer', 'hedra din fader och din moder'".

Då svarade han honom: "Mästare, allt detta har jag hållit från min ungdom". Då såg Jesus på honom och fick kärlek till honom och sade till honom: "Ett fattas dig: Gå bort och sälj allt vad du äger och giv åt de fattiga, då ska du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig". Men han blev illa till mods vid det talet och gick be-

drövad bort, ty han hade många ägodelar.

Den här mannen höll Guds bud och levde inte något lösaktigt liv. Men fastän han levde moraliskt sett ett ganska bra liv sade Jesus till honom att ett fattades honom, att han skulle gå och sälja *allt* han ägde och ge åt de fattiga, och *då* skulle han få en skatt i himmelen och sedan skulle han komma och följa honom.

Själens värde

Men varför ville Jesus att han skulle sälja allt vad han ägde och sedan följa honom? Han höll ju buden och gjorde vad lagen sade.

Låt oss läsa Mark. 8 och se vad Jesus säger i verserna 34-37!

"Och Jesus kallade till sig folket jämte sina lärjungar och sade till dem: Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig, så följ han mig. Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det, men den som mister sitt liv för min och evangeliets skull, han skall bevara det. Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Och vad kan en människa giva till lösen för sin själ?"

Här talade Jesus om sina villkor för den som ville följa ho-

nom. För att vi ska få en sak måste vi lämna och försaka en annan. För att vi ska kunna få livet i himmelen så måste vi försaka vårt jordiska liv. Det går absolut inte att få båda. Jesus sade att den som vill bevara (frälsa) sitt liv, han ska mista det. Och vad kan en människa giva till lösen (ersättning) för sin själ?

Jesus sade alltså att om en människa vinner hela världen så vinner hon inte *också* sin själ. Nu menade inte Jesus att bara de som vinner hela världen, alltså bara mycket rika, förlorar sina själar, utan om en människa *förlorar* sin själ, och även om hon vinner hela världen så blir det till ingen nytta för henne, därför att vad kan människan ersätta sin själ med?

Så ville Jesus lära oss hur mycket människans själ är värd. Ja, endast en människas själ är i Guds ögon värd mer än hela världen och det finns ingenting som kan ersätta själens värde.

Evighetsvarelse

Min käre vän, hur värdefull är inte din själ? Världens alla rikedomar och skatter kan inte ersätta den. Tack och lov!

Jesus lärde således att en människas liv efter att i 60, 70 eller 80 år levt här på jorden inte är slut. Människan är en evig-

hetsvarelse, och då hon har levt i sina räknade dagar här nere på jorden så fortsätter hon leva i en annan värld.

Människan är skapad av Gud som en evig varelse och för varje människa är också en plan ordnad. Därför fortsätter livet också efter döden. Det som säs på jorden får sköras i himmelen.

Bibeln säger: "Ty vad en människa sår, det skall hon också skörda. Den som sår i sitt köttets åker, han skall av köttet skörda förgängelse, men den som sår i Andens åker, han skall av Anden skörda evigt liv" (Gal. 6:7-8).

Jesus Kristus har på korset för alla människor gjort allting klart för att de skall kunna få förlåtelse för sina synder och evigt liv till arvedel. Det fattas ingenting! Den som tror på detta ska genom tron få det för intet som gåva. För att få denna gåva behövs det ingenting annat än att tro på vad Jesus har gjort på korset. Det behövs endast ett beslut att taga emot det.

Gud ger denna gåva åt alla, och det finns ingenting på jorden som kan ersätta den. Den högst värdefulla och viktigaste gåva som finns på jorden är frälsningsgåvan. Gud ger för intet. Denna gåva är Jesus Kristus.

